

กระบวนการคัดเลือก แพลและผลิตการ์ตูนญี่ปุ่น

ในการวิจัยเรื่องการสื่อสารเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศในการ์ตูนญี่ปุ่นได้ศึกษากระบวนการคัดเลือก แพลและผลิตการ์ตูนญี่ปุ่นของ 3 สำนักพิมพ์ คือ สำนักพิมพ์บงกช สำนักพิมพ์หมึกจีนและสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ และอีกบริษัทคือ บริษัทTIGA ซึ่งจากการสัมภาษณ์เจาะลึกทำให้ได้ทราบถึงกระบวนการต่างๆ โดยแบ่งตามสำนักพิมพ์และบริษัทดังนี้

4.1 กระบวนการคัดเลือก แพลและผลิตการ์ตูนของสำนักพิมพ์บงกช คอมิคซ์ โดยมีการ์ตูนเรื่อง สิงนักบิวด สาวนักโบก (Mars), เรียว (RYO), และพลัสวัน (+1)เป็นหน่วยในการวิเคราะห์

เนื่องจากสำนักพิมพ์บงกช คอมิคซ์ไม่อนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลสัมภาษณ์โดยตรงผู้วิจัยจึงได้สอบถามไปยังผู้ที่ยอมให้ข้อมูลแทนคือ คุณนพ (นามแฝง) หนึ่งในกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์บงกช คอมิคซ์ ซึ่งคุณนพไม่ค่อยให้รายละเอียดที่ชัดเจนเกี่ยวกับการผลิตเท่าใดนักซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

4.1.1 กระบวนการคัดเลือกการ์ตูนของสำนักพิมพ์บงกช คอมิคซ์

กระบวนการคัดเลือกของสำนักพิมพ์มีอยู่หลายทาง นพ (นามแฝง) (สัมภาษณ์ 9 เมษายน 2545) หนึ่งในกองบรรณาธิการ สำนักพิมพ์บงกช กล่าวถึงกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนไว้ดังนี้

“...ในการคัดเลือกก็จะมีการประชุมกันว่าจะทำเรื่องอะไร ซึ่งดูจากความต้องการของผู้อ่านที่ร้องขอเข้ามา จะดูว่ามีเรื่องอะไรบ้าง เรื่องราวเป็นอย่างไร ว่าดีเหมาะกับคนไทยหรือไม่ซึ่งการ์ตูนต่างๆ เหล่านี้ที่ทางบริษัทนำเข้าที่ประชุมอาจจะได้มาจากทางประเทศญี่ปุ่นส่งมาให้คัดเลือกด้วยเช่นกัน ซึ่งมีเกณฑ์ในการคัดเลือกมาผลิตอยู่ 3 ประการ ได้แก่ ลายเส้นสวยงาม, นักเขียนเป็นคนไทยรู้จักดี.....”

จะเห็นได้ว่าในการคัดเลือกการ์ตูนของสำนักพิมพ์บงกช มีเกณฑ์ในการคัดเลือกโดยดูจากงานว่ามีลักษณะอย่างไร ซึ่งมีเหตุผลทางการตลาดมาเป็นส่วนเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจด้วย

4.1.2 กระบวนการแปลการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์บงกช

เมื่อได้การ์ตูนมาแล้วทางสำนักพิมพ์จะนำต้นฉบับมาแปลเป็นภาษาไทย นพ (นามแฝง) (สัมภาษณ์ 9 เมษายน 2545) หนึ่งในบรรณาธิการสำนักพิมพ์บงกชคอมิกส์ กล่าวไว้ว่า

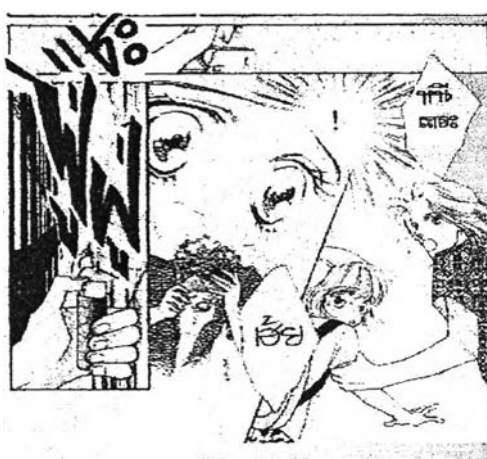
“...แปลให้เป็นภาษาไทย แต่งเป็นไทย edition...”

กล่าวคือ ในส่วนของการแปลจะทำทุกอย่างเหมือนกับต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นแต่เมื่อทำออกมาแล้วจะได้เป็นรูปแบบของภาษาไทย

4.1.3 กระบวนการควบคุมดูแลเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์บงกชคอมิกส์

สำหรับการควบคุมดูแลเนื้อหา นพ (นามแฝง) (สัมภาษณ์ 9 เมษายน 2545) หนึ่งในบรรณาธิการสำนักพิมพ์บงกช คอมิกส์

“...บรรณาธิการจะเป็นคนดูแล...จากที่เป็นเลิฟซีนก็จะทำเหมือนหนัง เอาตัวเสียงมาบังไว้เช่น คำว่าควีบ พีบ เป็นต้นหรือบางครั้งก็จะตัดออกไปทั้งหน้าเลย....ในส่วนของการคำพูด คนแปลจะแปลออกมาตามความหมายที่เป็นอยู่...โดยปกติแล้วทำการ์ตูนลิขสิทธิ์ ก็ต้องคัดเลือกกันตั้งแต่ต้น ต้องทำตามกฎหมายทุกอย่าง ภาพที่เห็นหน้าอกก็ต้องเซ็นเซอร์ มีการดูแลอย่างดี ....” ดังตัวอย่างภาพที่ 4.1 และ 4.2

ภาพที่ 4.1 การเซ็นเซอร์ 1 จากการ์ตูนเรื่อง “สิงห์นักบิด สาวนักโบก” (Mars)เล่มที่ 2 หน้า 114 เป็นตอนที่คาซึโน เรกกำลังทำเป็นช่วยจุดบุหรี่ให้ชายที่นั่งสูบบุหรี่บนรถไฟ แท้จริงแล้วตั้งใจจุดไฟให้ไหม้ผมเขาไปด้วย

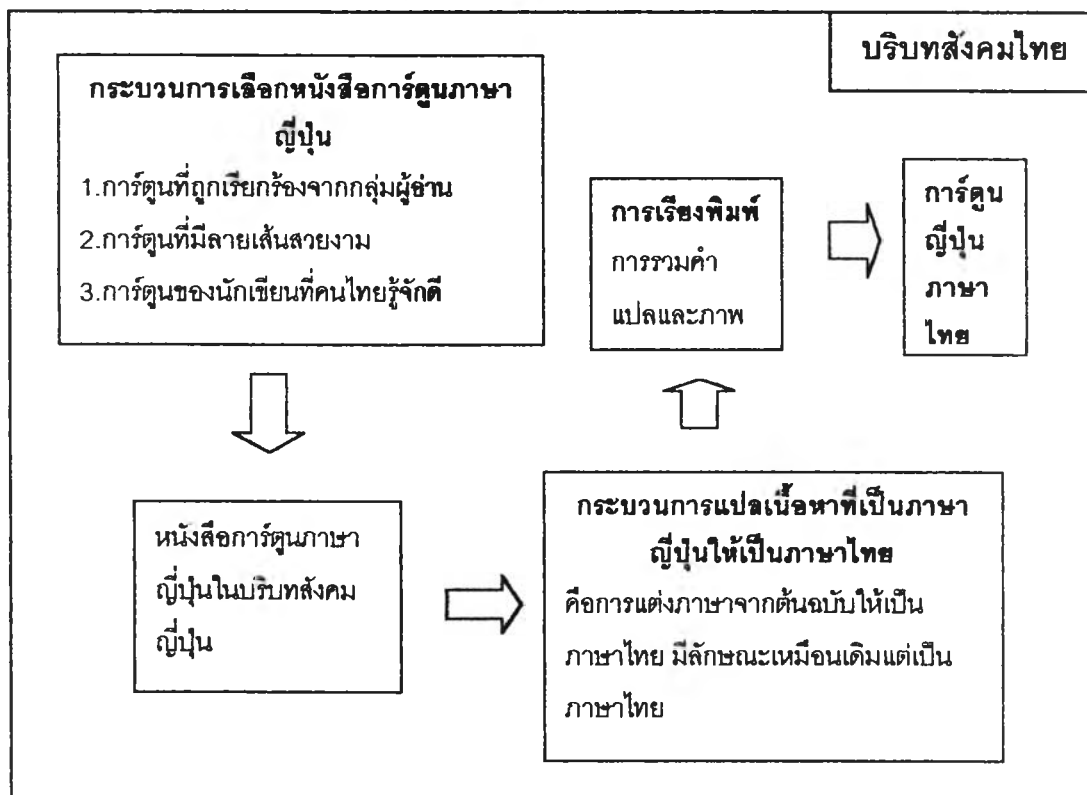
ภาพที่ 4.2 การเซ็นเซอร์ 2 จากการตูนเรื่อง "สิงห์นักบิด สาวนักโบก" (Mars) เล่มที่ 4 หน้า 52 คาซิโน เรากำลังทำตัวเป็นคาซิโน เซน้องชายฝาแฝดหลอกเพื่อนที่เข้ามาแกล้งแซ แล้วแกล้งคืนด้วยการเอาดินสอวาดรูปแทงไปที่ขาเพื่อน

เมื่อทำการเซ็นเซอร์จำเป็นต้องให้ทางต้นสังกัดรับรู้ได้ด้วย

"...ภาพหรือถ้อยคำที่รุนแรงหรือไปแล้วต้องให้ทางเจ้าของลิขสิทธิ์ตรวจสอบก่อน ซึ่งส่วนใหญ่เขาจะยอมรับ..."

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการทำงานของสำนักพิมพ์บางกชให้ความสำคัญต่อเนื้อหาต่างๆ ที่จะนำเสนอออกไป มีการดูแลควบคุมโดยบรรณาธิการ ซึ่งในการดูแลควบคุมเนื้อหานี้ที่จริงแล้วมีอยู่ตั้งแต่ขั้นตอนคัดเลือกเรื่องแล้วด้วยซึ่งสามารถสรุปเป็นแผนภาพที่ 4.1

แผนภาพที่ 4.1 กระบวนการผลิตการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์บงกช คอมิกซ์

4.2 กระบวนการคัดเลือก แปลและผลิตการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีน โดยมีการ์ตูนเรื่อง มาร์มาเลดสุดที่รัก (Marmalade Boy) เป็นหน่วยในการวิเคราะห์

เนื่องจากสำนักพิมพ์หมึกจีนเป็นสำนักพิมพ์ที่ผลิตการ์ตูนที่ไม่ได้ลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย อีกทั้งช่วงหลังๆ มีข่าวว่าสำนักพิมพ์หมึกจีนเลิกผลิตแล้ว แต่ผู้วิจัยได้เดินทางไปสำรวจที่ร้านค้าหมึกจีนที่สยามสแควร์พบว่า ในร้านยังคงมีหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีนขายอยู่ ผู้วิจัยได้พยายามสอบถามทั้งเจ้าของร้านและผู้ที่ทำนินยาให้กับสำนักพิมพ์หมึกจีนแต่ไม่ได้รับความร่วมมือ ผู้วิจัยจึงสอบถามไปยังคุณวิภาวรรณ จันทิมาภา (ผู้แปลการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยว) คุณก้อแสบปีเนส(ผู้ดูแลแต่งภาพการ์ตูนจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ) และคุณนพ(นามแฝง)หนึ่งในกองบรรณาธิการญี่ปุ่นสำนักพิมพ์บงกชทำให้ได้เห็นภาพการทำงานผลิตของสำนักพิมพ์หมึกจีนซึ่งมีข้อมูลต่างๆ ดังนี้

4.2.1 กระบวนการคัดเลือกการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์หมึกจีน

ในการคัดเลือกการ์ตูนผู้วิจัยสอบถามไปยังคุณวิภาวรรณเกี่ยวกับการที่สำนักพิมพ์หมึกจีนซึ่งไม่ได้ทำหนังสือการ์ตูนที่มีลิขสิทธิ์อย่างถูกต้องจะนำการ์ตูนจากที่ไหนมาผลิตได้บ้าง วิภาวรรณ จันทิมาภา (สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวของบริษัทTIGA กล่าวไว้ว่า

"...การ์ตูนที่ยังไม่มีลิขสิทธิ์มีตั้งมากมายที่ญี่ปุ่น เขาเดินเข้าไปซื้อกลับมาแปลเองได้ ถ้าดูร้านหนังสือKinokuniya ในบ้านเรากับร้านการการ์ตูนในญี่ปุ่นยังไม่ถึงครึ่งยังมีอีกมาก อีกทั้งยังมีสำนักพิมพ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นเยอะพวกไม่ค่อยใหญ่โตแต่ก็พิมพ์การ์ตูนผู้หญิงผู้ชายออกมาแล้วเมืองไทยไม่ได้สั่งเข้ามา ถ้าเป็นการ์ตูนที่มีลิขสิทธิ์แล้วเขาไม่มีสิทธิ์ทำแต่บางทีก็ลักลอบเช่น ทางสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจยังไม่ประกาศลิขสิทธิ์หรือมีการพิมพ์ออกไปสักเล่มเขาก็ยังลักลอบทำออกมาขายต่อไป ทะไปเรื่อยๆ ปัจจุบันโดนจับรายวันเลยทนไม่ไหวปิดไป เพราะถ้าจับได้เล่มหนึ่งปรับที่ละแสน งานการ์ตูนยังมีให้ขายโดยเฉลี่ยๆ เอาพวกที่เขาไม่ค่อยใช้แล้วที่วาดไม่ค่อยสวยหรือที่เขาไม่ใช้แล้วมารวมเล่มขาย อย่างเล่มพระคัมภีร์หนาๆ จะมีเรื่องดีๆ อยู่เรื่องเดียวในหน้าแรกๆ 20 หน้านอกนั้นอะไรไม่รู้เหมือนขยะคนซื้อเหมือนโดนหลอกให้ซื้อเขาเอาขยะมาทำ อย่างเช่นบางเรื่องก็เป็นพวกที่เขียนไปส่งชิงรางวัลในเล่มภาษาญี่ปุ่นที่วาดไม่ค่อยสวยเรื่องไม่ค่อยดี พวกนี้จะไม่มีการลิขสิทธิ์แน่นอนเมื่อทำออกมาขายจะไม่โดนจับ เขาจะเอาเรื่องพวกนี้มาพิมพ์รวมเล่มขายโดยมีเรื่องดีๆ ปะหน้าไว้.."

จะเห็นได้ว่าในกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีนไม่มีเกณฑ์หรือขั้นตอนอะไรเป็นพิเศษเมื่อได้การ์ตูนมาแล้วขั้นตอนต่อไปเป็นส่วนของการแปล

4.2.2 กระบวนการแปลการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์หมึกจีน

ในกระบวนการแปล วิภาวรรณ จันทิมาภา (สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวของบริษัทTIGA กล่าวถึงการแปลของสำนักพิมพ์หมึกจีนจากประสบการณ์ที่ได้คุยกับผู้แปลของสำนักพิมพ์หมึกจีนทางอินเทอร์เน็ตไว้ว่า

"...คนแปลจะเป็นนักเรียนนักศึกษา พอทางหมึกจีนได้คนแปลงานมาก็จะแจกให้ผู้แปล กล่าวคือการ์ตูนเรื่องเดียว 5 เล่มจบจะแจกไปให้ผู้แปล 5 คนทำซึ่งทำให้เนื้อหาใน

เล่มไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในเล่ม 1 ชื่อนี้ เล่ม 2 ชื่อนั้น เล่ม 3 อีกชื่อหนึ่งเป็นต้น ทำให้คนอ่านงงชื่อเมื่อกลายเป็นคนละประเทศไป งานจะไม่ค่อยมีคุณภาพเท่าไร เพราะทางหมึกจีนจ้างเด็กแปลราคาจะถูก เคยมีกรณีหนึ่งหลอกให้นักเรียนแปล บอกว่าหน้าละ 20 บาทเด็กก็ตั้งใจมากคิดว่าหน้าการ์ตูนแบบเล่มๆ ซึ่งถ้าหน้าละ 20 บาทเป็นการ์ตูนได้เยอะ แต่ปรากฏว่าเป็นหน้าที่แปลออกมาเป็นภาษาไทยแล้วราคา 20 บาทซึ่งได้ข้อมูลจากทางอินเตอร์เน็ตทั้งที่โดยปกติแล้วค่าจ้างของมือใหม่จะอยู่ประมาณ 12-13 บาทต่อหน้าหนังสือการ์ตูน ในการจ้างเด็กนักเรียนมาแปลค่าจ้างจะถูกยิ่งถ้าเป็นเด็กที่ยังไม่จบจะได้ถูกยิ่งกว่าแล้วเด็กที่อยากลองของก็มีเยอะ คุณภาพก็ยิ่งแย่งลง..."

กระบวนการแปลของสำนักพิมพ์หมึกจีนจะแจกงานให้กับนักเรียนนักศึกษาไปแปลตามจำนวนเล่มในเรื่องหนึ่งๆ ทำให้เนื้อหาในการแปลไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกันอันจะก่อให้เกิดความสับสนในการอ่านได้

4.2.3 กระบวนการควบคุมดูแลเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์หมึกจีน

ในส่วนของกระบวนการควบคุมดูแลเนื้อหาของสำนักพิมพ์หมึกจีนไม่ค่อยได้รับการดูแลเท่าที่ควรจากคำบอกเล่าจากประสบการณ์ของวิภาวรรณ จันทิมาภา (สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวของบริษัทTIGA กล่าวไว้ว่า

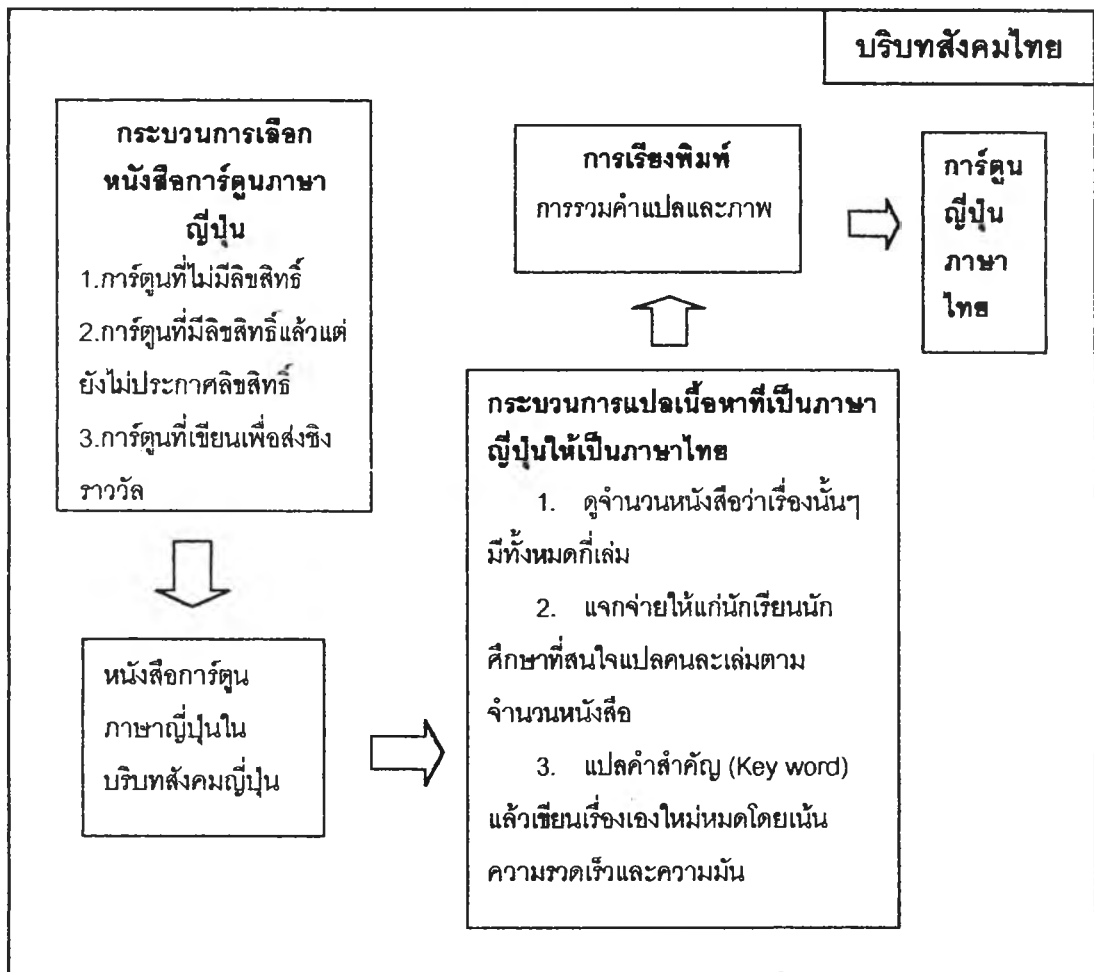
"...เคยเอากา์ตูนลักลอบลิขสิทธิ์ของหมึกจีนมาดูอย่างเรื่อง 22R หรือ 3 ตา มา นั่งดูเทียบกับภาษาญี่ปุ่นเพราะเราต้องแปลเสร็จแล้วเอาของหมึกจีนทิ้งไป ใช้ไม่ได้เลย แปล 100% แปลมา 10% นอกนั้นมันตัวเอง เอาแค่คำสำคัญ (Key word) มาคำเดียวนอกนั้นแต่งเองหมด อย่างนี้เวลาแปลจะผิดเพี้ยนไปมากแน่ๆ คือส่วนใหญ่เรื่อง 3 ตาจะเอามาจากฮินดู พราหมณ์ มีศิวะ ปราวดี สำหรับการ์ตูนของหมึกจีนจะแต่งเป็นชื่อใหม่หมดเพราะว่าอ่านไม่ออก ใครที่ไหนก็ไม่รู้แปลไม่เปิดเทวดำนานหรืออะไรดูเลยแต่งเอง เราชั่งเทพฮินดูมีชื่อนี้ด้วยหรือ ถ้าเป็นเราแปลไปเจอพระวิศณุ 10 ปางมีอะไรบ้างเราก็ต้องไปนั่งค้นแต่หมึกจีนไม่มีค่ะ เขาเร็วเข้าว่าและเขาความมันไม่ค่อยสนใจศึกษาเท่าใด.."

ในส่วนของความรุนแรงที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีนนั้นก็ไม่น่าจะให้ความสำคัญเท่าใด

“..การ์ตูนของหมึกจีนค่อนข้างรุนแรงจะสามารถสังเกตเห็นได้โดยในตัวหนังสือการ์ตูน เพราะไม่มีลิขสิทธิ์จึงไม่มีการคำนึงถึงเรื่องนี้...” นพ(นามแฝง)(สัมภาษณ์ 20 มีนาคม 2545)หนึ่งในกองบรรณาธิการญี่ปุ่นสำนักพิมพ์บงกช

ซึ่งจะเห็นได้ว่าหนังสือไม่มีลิขสิทธิ์ที่นำมาแปลในสำนักพิมพ์หมึกจีนเป็นการ์ตูนที่ไม่ค่อยมีคุณภาพทั้งในด้านเนื้อหาและรูปภาพ กระบวนการผลิตต่างๆ ก็ไม่มีความประณีตแต่มีลักษณะเร่งรีบทำให้เสร็จโดยเฉพาะในส่วนของเนื้อหาที่ใช้คนแปลมากกว่า 1 คนต่อ 1 เรื่องทำให้การ์ตูนไม่ค่อยมีคุณภาพ ซึ่งสามารถสรุปกระบวนการผลิตออกมาดังแผนภาพที่ 4.2

แผนภาพที่ 4.2 กระบวนการผลิตการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์หมึกจีน

4.3 กระบวนการคัดเลือก แปลและผลิตการ์ตูนของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ โดยมีการ์ตูนเรื่อง อเล็กซานไดรท์ (Alexandrite) เป็นหน่วยในการวิเคราะห์

หนังสือการ์ตูนเรื่องอเล็กซานไดรท์มีลิขสิทธิ์การแปล ตีพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจซึ่งประกอบด้วยทีมงาน 3 ทีมที่ดูแลการผลิตในส่วนของเนื้อหาตั้งแต่การคัดเลือก การแปล การแก้ไขภาพจนถึงขั้นพร้อมตีพิมพ์จัดจำหน่าย ซึ่งกลุ่มผู้คัดเลือก ผู้แปล และแก้ไขภาพเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญอย่างมากต่อเนื้อหาที่ถ่ายทอดออกมาสู่กลุ่มผู้อ่าน ซึ่งในส่วนของ การคัดเลือกการ์ตูนและการดูแลโดยรวมของการผลิตทั้งหมดของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจคือคุณพิฑูร ตรีพัฒน์พันธุ์ ผู้ดูแลการแปลเรื่องอเล็กซานไดรท์คือคุณดล พิทยา แต่เนื่องจากคุณดลพิทยาไม่ได้ทำอยู่ที่สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจแล้วและไม่สามารถตามหาตัวได้คุณพิฑูรจึงแนะนำให้สัมภาษณ์คุณ สัมภาษณ์คุณพิฑูร ตรีพัฒน์พันธุ์ รื่นถวิลผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องเนเจอร์ล (Natural) ที่มีผู้เขียนคนเดียวกันคือ มินาโกะ นาริตะ (Minako Narita) แทน และคุณก๊อแสบปีเนสผู้ดูแลฝ่ายศิลป์ของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจซึ่งโดยทั่วไปแล้วสำนักพิมพ์มีกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนดังนี้

4.3.1 กระบวนการคัดเลือกหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

ในกระบวนการเลือกหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจจะเลือกโดยบรรณาธิการของสำนักพิมพ์ พิฑูร ตรีพัฒน์พันธุ์(สัมภาษณ์ 23 มิถุนายน 2544) Executive Editor สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจได้กล่าวไว้ว่า

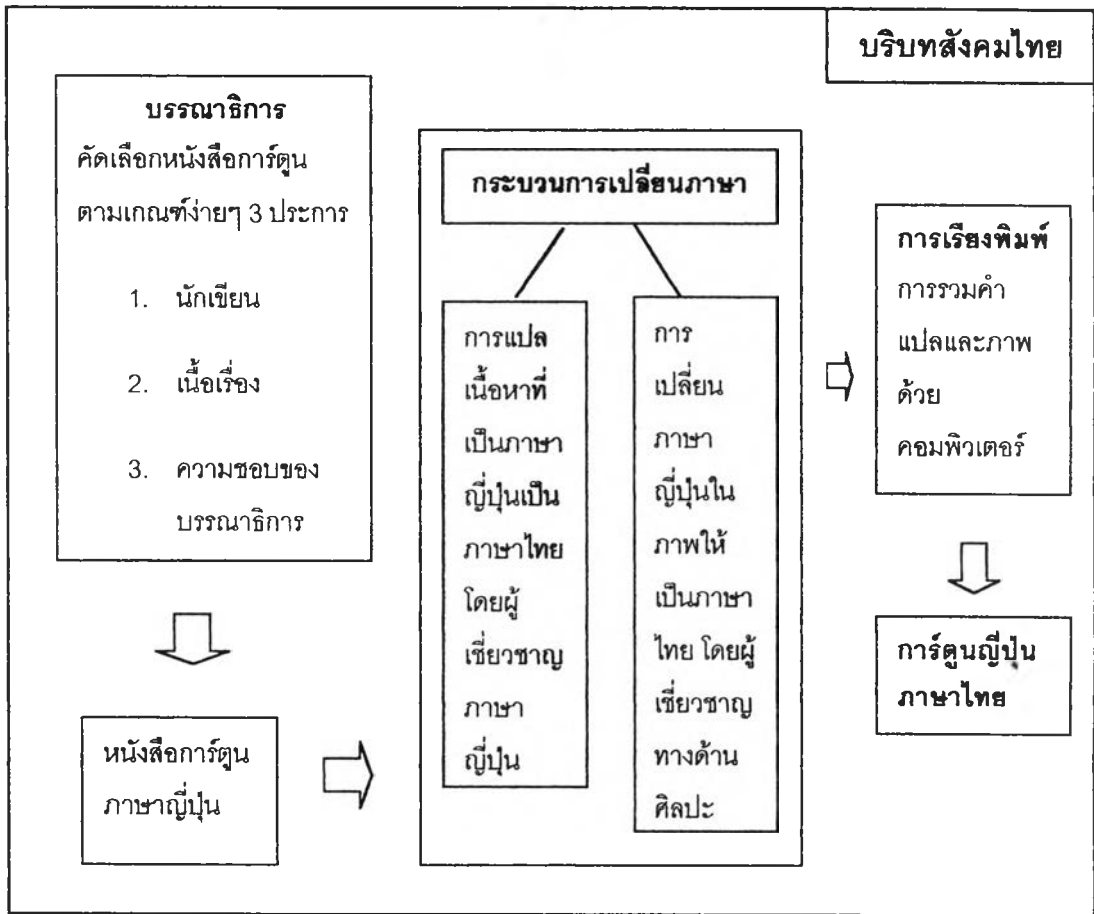
“...มีเกณฑ์ต่างๆ 3 ประการในการเลือกเรื่องคือ

1. นักเขียน ถ้าการ์ตูนเรื่องใดผู้เขียนเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงจะสามารถรับรองได้ว่าการ์ตูนเรื่องนั้นจะได้รับความนิยม
2. เนื้อเรื่อง โดยบรรณาธิการจะเป็นผู้อ่านการ์ตูนเรื่องนั่นเอง
3. ความชอบของบรรณาธิการ”

ซึ่งสามารถสรุปกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนออกมาดังแผนภาพที่ 4.3

แผนภาพที่ 4.3 กระบวนการคัดเลือกการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

ขั้นตอนต่อไปหลังจากคัดเลือกเรื่องได้แล้วจะเป็นส่วนของการแปลและงานฝ่ายศิลป์ที่จะดูแลเรื่องของเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ข้างในหนังสือการ์ตูนภายใต้ความควบคุมของบรรณาธิการหรือพิธีกร ตรีพัฒน์พันธุ์

4.3.2 กระบวนการแปลการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

ในส่วนของการแปลทางวิบูลย์กิจจะมีการคัดเลือกคนแปลดังนี้

“...การแปลจะมีนักแปลที่ทำงานอิสระเป็นผู้รับงานไปแปลโดยบรรณาธิการจะตรวจสอบตั้งแต่ตอนรับสมัครแล้วว่านักแปลคนใดถนัดเรื่องอะไร แนวไหน หรือชอบอะไร บรรณาธิการจะให้งานตามความถนัดของนักแปลโดยการ์ตูนเรื่องหนึ่งจะใช้ผู้แปลคนเดียว มีกำหนดในการแปลไม่เกิน 1 เดือน ประมาณ 192 หน้า...”(พิธีกร ตรีพัฒน์พันธุ์,สัมภาษณ์, 23 มิถุนายน 2544)

พิชชา รื่นถวิล(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ตรวจคำแปลและผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องเนเจอร์ลีส สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจได้กล่าวถึงกระบวนการแปลไว้ว่า

“...เมื่อได้ต้นฉบับมาจะอ่านภาษาญี่ปุ่นก่อนถ้ารับงานที่เป็นซีรี่หลายเล่มจบต่อจากคนเก่าก็ต้องอ่านงานเก่าของเขาก่อนตรวจภาษา จับคำที่ใช้ในส่วนต่างๆ ว่าเขาใช้ยังไง พอเรามาแปลแล้วคนอ่านจะได้ไม่สะดุดว่าเปลี่ยนคนแปล ถ้ามีก็อยากให้สะดุดน้อยที่สุด แต่ถ้าเป็นงานใหม่ๆ ต้องอ่านดูเนื้อหาโดยรวมก่อนว่าเรื่องเป็นอย่างไร ประมาณไหน แล้วภาษาที่ใช้เป็นภาษาอย่างไร เช่นถ้าเป็นการ์ตูนตลกก็ต้องแปลให้ตลก การ์ตูนเศร้าก็ต้องแปลให้เศร้า การ์ตูนย้อนยุคก็ต้องใช้ภาษาย้อนยุคเป็นต้น อ่านแล้วจับเนื้อเรื่องรวมๆ ว่า เป็นยังไงพอรู้เรื่องว่าเป็นยังไงแล้วรู้คำศัพท์ก็แปลโดยเปิดพจนานุกรม(Dictionary) คือจะอ่านแล้วเปิดพจนานุกรมตลอด ขึ้นตอนต่อไปเขียนออกมาคร่าวๆ แล้วนำมาพิมพ์จัดสำนวนอีกทีให้เวลาอ่านแล้วไม่สะดุด...”

สำหรับการแปลหนังสือการ์ตูนที่มีต้นฉบับเป็นหนังสือการ์ตูนอย่างเดียวก็มีปัญหาไม่เข้าใจได้ (พิชชา รื่นถวิล (สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ตรวจคำแปลและผู้แปลการ์ตูนเรื่องเนเจอร์ลีส สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ มีแนวทางในการแก้ปัญหาดังนี้

“...เวลาแปลจะได้ต้นฉบับที่เป็นหนังสืออย่างเดียวถ้ามีปัญหาไม่เข้าใจก็จะหาข้อมูลเพิ่มเอง แล้วแต่เรื่องที่แปลเช่น เรื่องประวัติศาสตร์ก็ต้องหาข้อมูลประวัติศาสตร์มาดู เพราะที่ถือว่าเป็นความรับผิดชอบของคนแปลด้วยที่ต้องหาข้อมูลให้ อย่างบางอย่างที่ต้องการคำอ้างอิงก็ต้องหามาถ้าขอให้เขาใส่เป็นหน้าแทรกให้ได้ก็ใส่เป็นหน้าแทรกเป็นต้น เพราะอย่างเรื่องประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมถ้ามีอธิบายให้ฟังแล้วคนอ่านก็จะได้เข้าใจด้วยรู้เรื่องและได้ความรู้จากตรงนั้นด้วย ถ้ามีตรงนี้ก็รู้สึกสนุกขึ้น...”

ขั้นตอนในการแปลผู้แปลจะต้องรับผิดชอบแปลทุกอย่างที่เป็นภาษาญี่ปุ่นให้เป็นภาษาไทยทั้งหมดดังที่พิชชา รื่นถวิล(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ตรวจคำแปลและผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องเนเจอร์ลีส สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจได้กล่าวไว้

“...แปลทั้งที่เป็นบทสนทนาและที่เป็นบรรยายต่างๆ ด้วยหมดเลย โดยปกติเวลาแปลถ้าไม่เหลือปากว่าแรงเกินไปก็ต้องแปลหมด ถ้ามีบางอันที่แปลไม่ได้ก็จะถามบรรณาธิการว่ายอมรับหรือเปล่าถ้าตรงนี้แปลไม่ได้จะหาคนอื่นมาแปลได้ไหม หรืออะไรก็แล้วแต่ แต่โดยปกติถ้าเป็นของลิขสิทธิ์ก็ต้องแปล เช่น บทสนทนาของนักเขียนกับผู้อ่าน

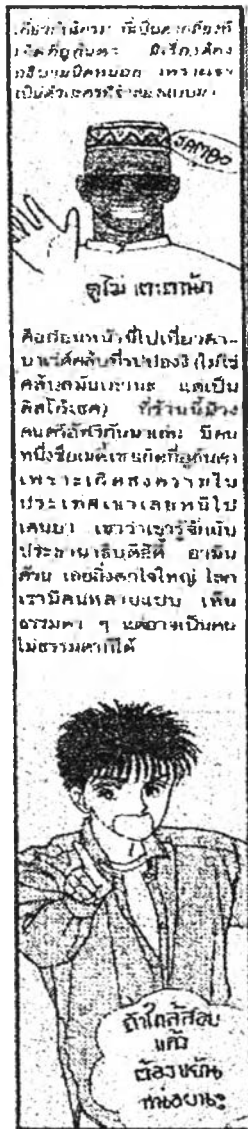
ยาวเป็นหน้าๆ ก็ต้องแปล ซึ่งถ้าคนเขียนพิมพ์มากก็จะง่ายขึ้นถ้าเขียนเป็นลายมือก็แปลลำบากเล็กน้อย แต่บางคนลายมืออ่านยากมาก..." ดังภาพที่ 4.3 ถึง 4.5 ในส่วนต่างๆ ที่ผู้แปลจะต้องแปล

ภาพที่ 4.3 บทสนทนา จากการตูนเรื่อง "อเล็กซานไดรท์" (Alexandrite) เล่มที่ 1 หน้า 134

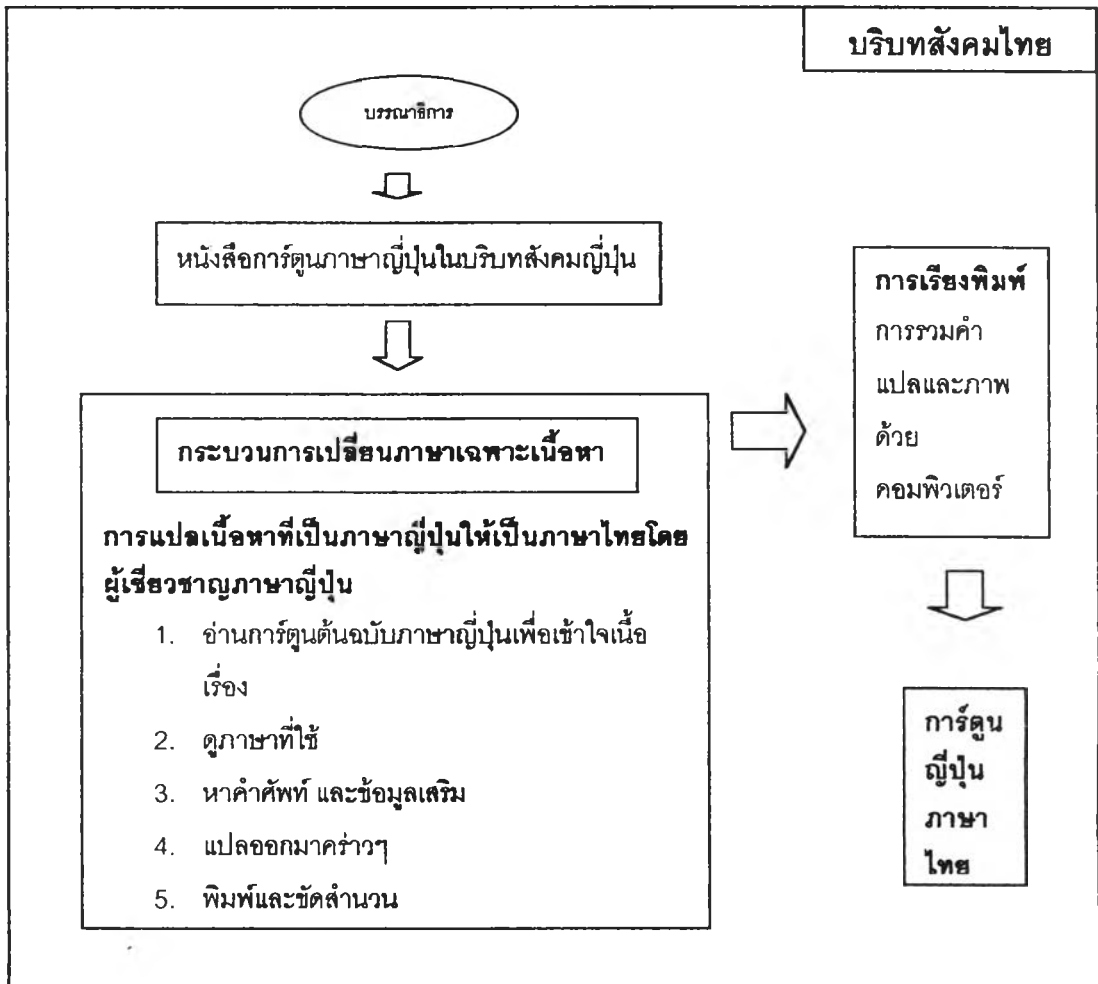
ภาพที่ 4.4 คำบรรยาย จากการตูนเรื่อง "อเล็กซานไดรท์" (Alexandrite) เล่มที่ 1 หน้า 36

ภาพที่ 4.5 คำพูดของผู้เขียนกับผู้อ่าน จากการ์ตูนเรื่อง
 “อเล็กซานโดรท์” (Alexandrite) เล่มที่ 1 หน้า 57

จะเห็นได้ว่าในกระบวนการแปลของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจบรรณาธิการจะเลือกผู้
 แปลที่เหมาะสมกับเรื่องโดยดูจากความถนัดและความชอบของผู้แปลทำให้เมื่อผู้แปลรับงานมาจะ
 แปลทุกอย่างที่เป็นภาษาญี่ปุ่นทั้งหมด ในกรณีที่มีปัญหาไม่เข้าใจผู้แปลจะหาข้อมูลเพิ่มเติมจาก
 ข้างนอกเพื่อช่วยในการแปลให้มีความถูกต้องที่สุด ซึ่งสามารถสรุปกระบวนการแปลออกมาเป็น
 แผนภาพที่ 4.4

แผนภาพที่ 4.4 กระบวนการแปลภาษาในการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

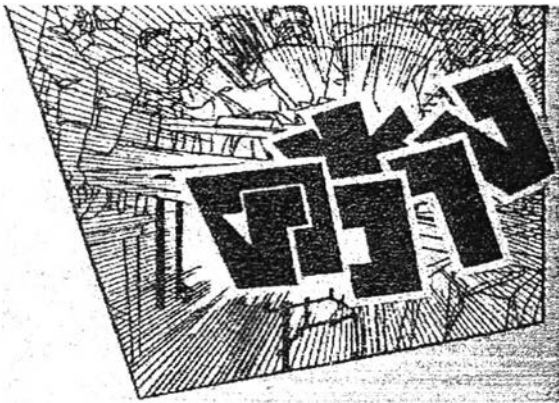
เมื่อแปลเสร็จเรียบร้อยผู้แปลจะพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ออกมาเป็นประโยคพูดต่อกันให้บรรณาธิการตรวจดูแล้วจึงส่งไปทำฟิล์มต่อซึ่งเป็นส่วนการทำงานของฝ่ายศิลป์

4.3.3 กระบวนการเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

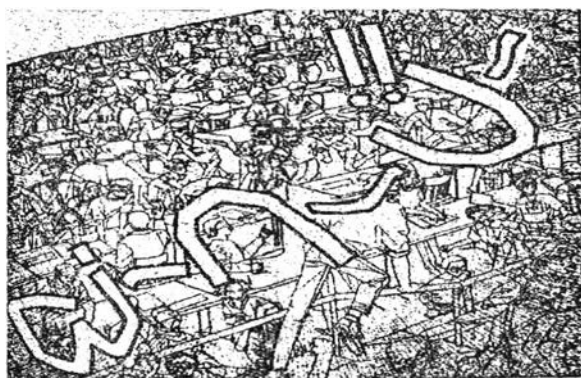
ในกระบวนการเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพเป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญ ละเอียดย่อและต้องการความสามารถเฉพาะทางศิลปะในการผลิต ก๊อแฮปปี้เนส(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ดูแลแต่งภาพการ์ตูนจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ กล่าวถึงกระบวนการทำงานไว้ดังนี้

“...เมื่อได้ต้นฉบับมาส่วนหนึ่งส่งไปแปลอีกส่วนส่งมาทำฟิล์ม หมายถึงแต่งภาพจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย แผ่นฟิล์มเป็นแผ่นเซลลูลอยด์ใหญ่ๆ เหมือนฟิล์มหนังทั่วไป โดยนำต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นมาลบตัวญี่ปุ่นออกแล้วใส่เสียงภาษาไทยลงไป นำไปถ่ายฟิล์ม

ด่าลบคำญี่ปุ่นออกด้วยน้ำยาลบคำญี่ปุ่นที่อยู่บนฟิล์มดำออกไป เมื่อลบส่วนที่ไม่ต้องการออกไปแล้วก็นำไปทำเป็นฟิล์มใส เมื่อได้ฟิล์มใสมาส่วนที่เราลบไปจะไปเราก็จะแต่งส่วนที่หายไปโนฟิล์มเลยเพราะภาพจะคมชัดกว่า ซึ่งส่วนที่ลบไปส่วนมากเป็นลายเส้นส่วนที่เป็นฉากหลังยังคงไว้เหมือนเดิม ปัจจุบันทำการ์ตูนลิขสิทธิ์เพราะฉะนั้นภาพต่างๆ จะไม่บิดเบือนจากต้นฉบับจริง จะคงไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เพื่อความสมบูรณ์แบบของภาพ คล้ายเป็นการก็อปปีภาพแต่ทำเป็นภาษาไทย คงรายละเอียดให้เหมือนเดิมแล้วใส่เสียง จากเดิมซึ่งเป็นเสียงญี่ปุ่นอยู่แล้วมาใส่ให้เป็นภาษาไทย ดูให้เหมาะสมสวยงามดูรูปแบบตัวหนังสือว่าเป็นอย่างไร.....ในการลบคำญี่ปุ่นฝ่ายแปลจะแปลมาให้ว่า ช่องนี้ตำแหน่งนี้เสียงนี้เป็นคำอะไร แล้วฝ่ายศิลป์จะมาใส่ตามนั้น ฝ่ายแต่งภาพจะมีต้นฉบับเช่นเสียงต่างๆ จะซีร็อคเก็บไว้ เช่น เสียงตุ้มมีชุดหนึ่ง เสียงตุ้มมีชุดหนึ่งก็จะเปิดหามาใส่ในภาพให้เหมาะสมซึ่งส่วนใหญ่จะได้คำแปลมาพร้อมกับต้นฉบับ กล่าวคือคนแปลจะแปลส่วนที่เป็นเสียงมาให้ก่อนเพื่อความรวดเร็ว...เมื่อส่วนของการเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพเสร็จเรียบร้อยจะเข้าเล่มและตรวจดูความเรียบร้อยก่อนถึงส่งไปพิมพ์ได้..." ดังภาพที่ 4.6 และ 4.7

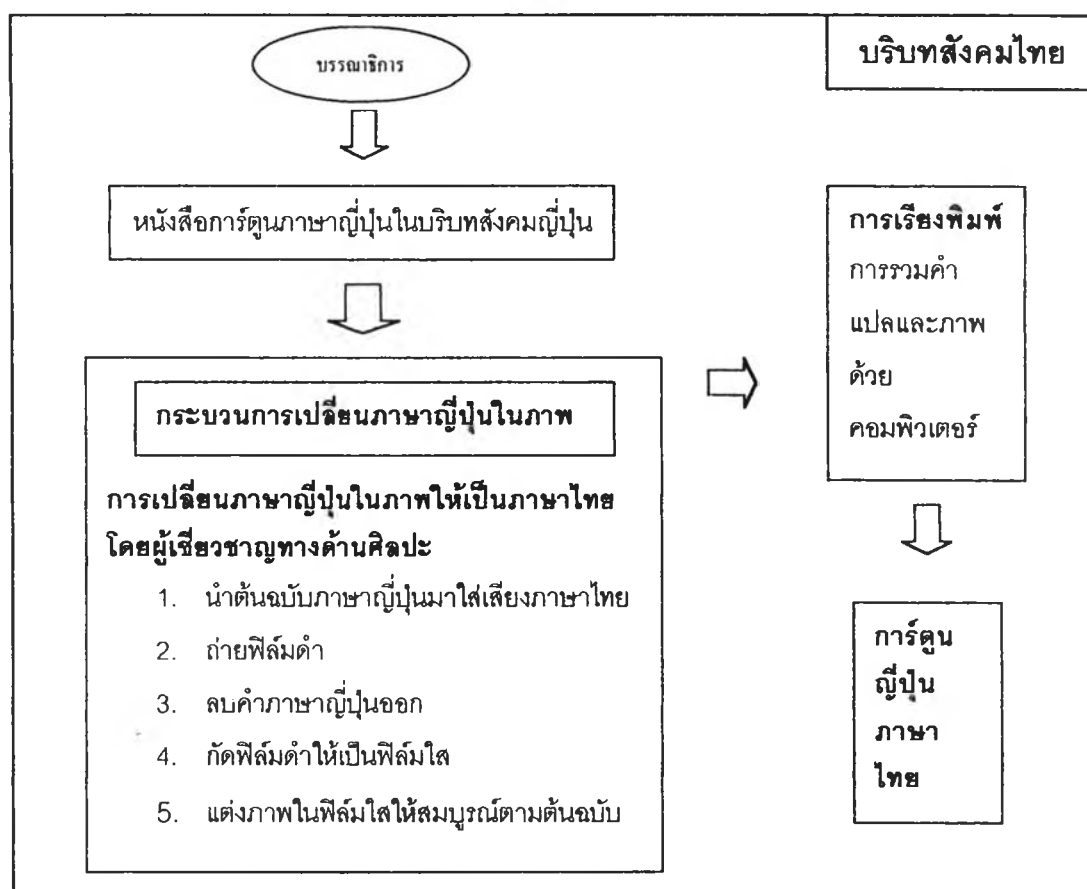
ภาพที่ 4.6 คำที่ใช้แทนเสียง 1 จากการ์ตูนเรื่อง "อเล็กซานโดรท์" (Alexandrite) เล่มที่ 1 หน้า 58

ภาพที่ 4.7 คำที่ใช้แทนเสียง 2 จากการ์ตูนเรื่อง "อเล็กซานโดรท์" (Alexandrite) เล่มที่ 1 หน้า 5

จะเห็นได้ว่าในกระบวนการเปลี่ยนภาษาในภาพของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจมีขั้นตอนกระบวนการทำงานที่ละเอียดอ่อนโดยผู้มีความสามารถเฉพาะทาง ซึ่งแสดงเป็นแผนภาพที่ 4.5

แผนภาพที่ 4.5 กระบวนการเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพการ์ตูนของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

4.3.4 การควบคุมดูแลเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ

จากการสัมภาษณ์พูดคุยกับฝ่ายผลิตทั้ง 3 ฝ่ายพบว่าทางสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจมีการตรวจเนื้อหาทั้งภาพและคำพูดให้เหมาะสมมีการเซ็นเซอร์ในด้านต่างๆ ถึงแม้ว่าโดยส่วนตัวแล้วอาจไม่เห็นด้วย พิชุร ตริพัฒน์พันธุ์(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) Executive Editor สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจได้กล่าวไว้ว่า

"...ตามความรู้สึกผมไม่อยากจะเซ็นเซอร์อะไรเลยไม่ว่าจะโป๊หรือรุนแรงเพราะเราติดต่อขอลิขสิทธิ์มางานเขามายังไงก็น่าจะทำไปอย่างนั้นแต่สภาพสังคมแตกต่างกันของประเทศญี่ปุ่นเปิดมากแล้วแต่ของเรายังเปิดๆ ปิดๆ ...มีบางคนบอกว่าที่เราเซ็นเซอร์อยู่ทุก

วันไม่มีประโยชน์ เพราะเด็กซื้อหนังสือมาดูเขาก็รู้ยู่ตีว่ารูปนี่คืออะไร ไม่ได้ลดความรุนแรงของตัวเรื่องเลยซึ่งเราแก้ไม่ได้ ไม่รู้จะทำยังไง ถ้าปิดให้ดำหมดก็ไม่รู้เรื่องความรู้สึกคนทำเห็นว่าย่ำทำตึกว่า เหมือนกับที่เราต้องเจอกันครึ่งทาง เราก็หวังว่าถ้ามันมีฉากอย่างนั้นออกมาเด็กๆ คงมีวิจารณ์ญาณในการอ่าน พ่อแม่ช่วยดูแลด้วย”

ซึ่งพิรุณ ตรีพัฒน์พันธุ์(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) Executive Editor สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจยังกล่าวถึงนโยบายการเซ็นเซอร์ด้วยไว้ว่า

“...เท่าที่ศึกษากฎหมายมาถ้าเป็นผู้หญิงเป็นท่อนบนไม่เป็นไร แต่ถ้าเห็นท่อนล่างต้องเซ็นเซอร์แม้ว่าจะใส่ชุดชั้นในอยู่ก็ตาม มันเกี่ยวกับกฎหมายว่ากันอะไรอย่างนี้ต้องไม่เห็นถ้ามีฉากตรงนั้นต้องมีตัวหนังสือมาปิดไว้ถ้าหนักมากๆ ก็ต้องไปต่อรองทางญี่ปุ่นเช่นว่าแบบนี้คงลงหนังสือเราไม่ได้จะตัดออกได้หรือเปล่าประมาณ 7-8 หน้าดูแล้วเนื้อเรื่องจะไม่กระทบ แต่โดยมากจะไม่ได้เพราะนักเขียนเขาเขียนไว้อย่างนี้เขาไม่รู้สึกรู้ว่ามันเป็นอะไร ถ้าเราต้องไปตัดออกอย่าพิมพ์เลยดีกว่า ซึ่งโดยปกติแล้วเวลาจะซื้อเรื่องไหนก็ต้องดูยาวๆ ว่าอนาคตเรื่องนี้เป็นอย่างไร ถ้าเกิดทำไปแล้วเจอแบบนี้จะวุ่นวายใจมีปัญหาเยอะเราก็จะไม่ทำดีกว่า ส่วนเรื่องที่ทำในปัจจุบันก็พยายามดูๆ ไม่ให้มันเกินไป มีปิดไว้บ้าง ถ้าเป็นการตุ๋นตลกจะเบาลงไปในแง่จะลุ่มอะหล่วย แต่ถ้าเป็นการตุ๋นจริงจังก็จะมีปัญหาหน่อยแต่โดยรวมจะปิดส่วนสำคัญไว้...”

สำหรับก้อแฮปปี้เนส(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ดูแลแต่งภาพการ์ตูนจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจเห็นความสำคัญกับการเซ็นเซอร์มาก

“...ของวิบูลย์กิจให้ความสำคัญกับตรงนี้มากเพราะเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ซึ่งฝ่ายศิลป์จะมีส่วนร่วมในการดูตัดสินเพื่อให้ออกมาดูดี ซึ่งเมื่อเราเซ็นเซอร์แล้วต้องขอความเห็นชอบจากต้นสังกัดเจ้าของงานด้วยอีกทั้งตัวหนังสือทุกตัวที่ต้องให้ถูกต้องตามพจนานุกรม เพราะว่าเด็กอ่านการ์ตูนมากและการ์ตูนถือว่าเป็นสื่อแรกๆที่เด็กเจอเขารับรู้จากตรงนี้เป็นขั้นแรกเพราะฉะนั้นต้องค่อนข้างละเอียดต่างจาก 10 ปีที่แล้วที่ยังไม่ได้ทำแบบลิขสิทธิ์ที่เอาเร็วเข้าว่าคุณภาพอาจจะด้อย แต่ปัจจุบันมีที่มาที่ไปถูกต้องมีรายละเอียดของผลงานเนื่องงานการคัดเลือกงานการเซ็นเซอร์ภาพไปภาพรุนแรงต้องทำออกมาให้ดูอ่อนลงเพราะไม่อย่างนั้นสื่อมวลชนจะโจมตีและเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่ดี...”

แสดงให้เห็นว่าสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจให้ความสำคัญต่อการดูแลเนื้อหาการ์ตูนให้เหมาะสมกับผู้อ่านและหรือบริบทของสังคมไทย

ส่วนวิธีการที่จะเซ็นเซอร์ของวิบูลย์กิจมีหลายวิธี สำหรับภาพที่หือหว่า

"...จะใช้ตัวหนังสือมาปิดบังหรือทำให้ดำ ไล่โมเสก ใช้วิธีการผลิตการพิมพ์ที่สามารถทำให้เบลอได้..." (พิฑูร ตรีพัฒน์พันธุ์, สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2545) ดังตัวอย่างภาพที่ 4.8

ภาพที่ 4.8 การใช้คำปิดบังภาพไม่ให้โป๊ จากการ์ตูนเรื่อง "อเล็กซานโดรท์" (Alexandrite) เล่มที่ 1 หน้า 79

สำหรับฝ่ายศิลป์ผู้มีส่วนสำคัญในการแก้ไขภาพเห็นว่า

"...ลักษณะของการเซ็นเซอร์อาจจะใส่ตัวเสียงหรืออะไรทับไปให้มันดูภาพไม่น่าเกลียดจนเกินไป หรืออาจจะแรงเงาให้ดูแล้วไม่รุนแรงไม่น่าเกลียดมากซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหา เช่นภาพยิงหัวสมองเราอาจจะใส่ตัวหนังสือตัวไปร่งลงไปทับหัวสมองคือไม่ให้เห็นว่ายิงบั้งสมองกระจายนี้เป็นความรุนแรงแต่จะลดให้เบาลงแต่ดูสวยงาม ซึ่งวิธีการที่จะเลือกใช้ก็ต้องตกลงกันระหว่างฝ่ายศิลป์กับบรรณาธิการบริหาร..." (ก๊อ แอปปีเนส, สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2545)

สรุปได้ว่าการแต่งภาพให้ดูเหมาะสมมีวิธีการต่างๆ มากมายได้แก่ ใช้คำภาษาไทยปิดบริเวณที่จะเซ็นเซอร์, ใช้การแรเงาทำให้ดำหรือใส่โมเสกให้เบลอ เป็นต้น

ในส่วนที่เป็นคำแปล พัดชา รื่นถวิล(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ตรวจคำแปลและผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องเนเจอร์ลีสสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจเห็นว่า

“...คำไปในการ์ตูนผู้หญิงไม่ค่อยมีจะมีก็เป็นคำต่ำ ส่วนมากเป็นข้อจำกัดอยู่แล้วว่าจะไม่ให้คำพวกนี้ผ่านออกไป เช่นเปลี่ยนเป็น บ้าชะมัด บ้าที่สุดเลย ปิดไว้เฉยๆ ทั้งที่มันเป็นคำสบถ อย่างภาษาไทยแปลเป็นภาษาต่างประเทศเราก็จะไม่ให้คำพวกนี้หลุดออกไป ยกเว้นเป็นวัฒนธรรมที่ยอมรับได้ ตัวคนแปลจะตรวจดูแล้วบรรณาธิการก็ตรวจดูด้วยไม่ค่อยมีหลุดเท่าไร...”

พิฐู ตรีพัฒนพันธุ์(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) Executive Editor สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจได้กล่าวถึงคำพูดในการแปลกับการเซ็นเซอร์ไว้ว่า

“...ส่วนใหญ่คนแปลจะแก้ไขไว้แล้วตอนแปลจะแก้โดยอัตโนมัติ ถ้าแปลตรงภาษาญี่ปุ่นคนไทยก็ไม่เข้าใจ อย่างตรงคำทะเล่ของญี่ปุ่นก็ใช้แบบที่เขาเข้าใจคนแปลอ่านรู้เรื่องแต่ถ้าแปลออกมาคนอ่านจะไม่ตลกไม่รู้เรื่องหรือว่ารู้เรื่องก็ได้ ซึ่งส่วนใหญ่แปลมาแล้วจะมีบรรณาธิการมาเถลา คนแปลแปลมาก่อนแต่ถ้ายังไม่ดีบรรณาธิการก็จะเถลาอีกที่...”

สำหรับสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจนั้นไม่เพียงแต่ดูแลภาพให้ออกมาเหมาะสมแล้วยังให้ความสำคัญในส่วนของการแปลด้วย โดยเห็นได้ว่าผู้แปลและบรรณาธิการให้ความสำคัญดูแลปรับแต่งภาษาให้เหมาะสม

การดูแลตัดสินใจเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์ของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจนั้นผู้ดูแลตัดสินใจจะเป็นบรรณาธิการ

“...ผู้ดูแลตัดสินเซ็นเซอร์เป็นบรรณาธิการซึ่งที่วิบูลย์กิจมีบรรณาธิการหลายคน แต่ละคนก็จะถือหนังสือหลายเล่ม ก็จะดูแลกันไปบรรณาธิการที่ถือหนังสือนั้นๆ ก็จะดูแลเรื่องนั้นยกเว้นเรื่องที่มีมันใหญ่มาก เช่น พูดถึงสถาบันของไทย ก็จะต้องมาคุยกันว่าจะทำเรื่องนี้ดีมีหรือไม่ทำเลยดีกว่า ยกเว้นถ้าเป็นเรื่องไปบรรณาธิการแต่ละคนจะเซ็นเซอร์ไปเอง โดยบรรณาธิการจะบอกฝ่ายศิลป์ให้ช่วยปิดตรงนั้นตรงนี้ เอาตัวหนังสือมาตรงนี้จะไร

อย่างนี้ แต่อย่างที่ไม่ทำคือใส่เสื้อให้ตัวละครมันดูแล้วตกลง..” (พิฐูร ตริพัฒน์พันธุ์, สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2545)

อย่างไรก็ตามอำนาจการตัดสินใจในการเซ็นเซอร์ไม่ได้มีเพียงบรรณาธิการเพียงคนเดียว กล่าวคือ บรรณาธิการกับฝ่ายศิลป์ต้องร่วมมือกันในการตัดสินใจว่าภาพใบี่มีจะแก้ไขตัดแปลงร่วมกันเพื่อให้ภาพออกมาสวยงามไม่สะดุดแต่มีความรุนแรงน้อยลงดังที่ก๊อแฮปปีเนส(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ดูแลแต่งภาพการ์ตูนจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจได้กล่าวไว้

“...คนที่ตัดสินใจว่าภาพนี้ควรเซ็นเซอร์ขนาดไหนจะมีบรรณาธิการบริหารช่วยดูและฝ่ายศิลป์ก็จะดูด้วยแล้วมารวมกันว่าตรงนี้ควรจะทำอย่างนี้เพราะถ้าทำไม่เรียบร้อยแล้วตีพิมพ์ออกไปจะมีปัญหา คือต้องสกรีนงานให้ชัดเจนหน่อย...”

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อทางสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจแก้ไขภาพออกมาแล้วทางสำนักพิมพ์ยังคงต้องให้ทางญี่ปุ่นเจ้าของต้นฉบับจริงตรวจเช็คเพื่อความเห็นชอบอีกครั้งก่อนออกตีพิมพ์จำหน่ายได้

“...ทางญี่ปุ่นจะมีการตรวจต้นฉบับก่อนเมื่อทำเสร็จ ก็ต้องอธิบายให้เขาฟังว่าสังคมไทยเป็นอย่างไรเราจำเป็นต้องทำแบบนี้เขาเห็นชอบด้วยไหม ถ้านักเขียนไม่หัวดื้อมากก็ยอมรับกันได้ แต่ถ้าไม่ได้ก็จะไม่ได้ทำเรื่องนั้นไปเลย มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ต้องตัดไป 7-8 หน้า แต่ทั้งเล่มเป็นเรื่องอย่างนี้ทั้งนั้นเลยตัดไปก็ได้อะไรอย่างนี้มีการอะลุ่มอະหล่วยกัน..” (พิฐูร ตริพัฒน์พันธุ์(สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2545)

ก๊อแฮปปีเนส(สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้ดูแลแต่งภาพการ์ตูนจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจให้ความเห็นในส่วนนี้ว่า

“...เมื่อฝ่ายศิลป์ได้คุยกับทางบรรณาธิการบริหารถึงการแก้ไขตัดแปลงภาพแล้วรูปแบบต่างๆ ลงตัวแล้วก็จะกลับไปขอต้นสังกัดว่าลักษณะงานเป็นอย่างไรนะเพื่อไม่ให้เกิดความรุนแรงและให้เข้ากับหลายๆ อย่างในบ้านเราเพราะว่าที่ญี่ปุ่นนี่ไม่เหมือนเราจะมีแบ่งเขตว่าหนังสืออะไรยังงั้นแบบไหน หนังสือสำหรับเด็กเล็ก เด็กโต ผู้ใหญ่ บ้านเขาจะมีวินัยไม่เหมือนบ้านเราที่คนมาซื้อมีเงินก็ขาย แต่เขาไม่ใช่ อายุไม่ถึงหมดสิทธิ์ซื้อ และเด็กจะไม่ไปแอบดูของผู้ใหญ่เพราะเด็กถูกปลูกฝังมาแต่เด็ก...”

จะเห็นได้ว่าทางสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจให้ความสำคัญกับการดูแลควบคุมภาพและคำพูดโป้หรือรุนแรงก่อนที่จะตีพิมพ์จำหน่ายโดยคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมของไทยเป็นหลักแต่กระนั้นก็ดีในการเซ็นเซอร์ผู้ผลิตต้องได้รับการยินยอมจากต้นสังกัดก่อนถึงจะทำได้

4.4 กระบวนการคัดเลือก แพลและผลิตรการ์ตูนของบริษัทTIGA โดยมีการ์ตูนเรื่อง ถนนสายนี้เปรี้ยว (Orange Road) เป็นหน่วยในการวิเคราะห์

วิธีดีการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยว (Orange Road) ควบคุมดูแลการผลิตโดยบริษัท TIGA ตั้งแต่กระบวนการคัดเลือก กระบวนการแปล กระบวนการพากย์ ตลอดจนการมิกซ์เสียงจนออกมาเป็นแผ่นต้นฉบับสำหรับส่งไปผลิตเพื่อจำหน่ายซึ่งดูแลประสานงานโดยคุณแมนหรือคุณพงษ์เทพ ในส่วนของการแปลเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวคือคุณวิภาวรรณ จันทิมาภาผู้ซึ่งทำงานแปลให้กับสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจด้วยและยังมีผลงานในการแปลหนังสือการ์ตูนทั้งของช่อง 9 อ.ส.ม.ท.เช่น เรื่องดรากอนบอลแซด(DragonballZ), ซิตี้ฮันเตอร์(CityHunter), ดิจิมอน(Digimon) และการ์ตูนเช่า เช่นเอวาเกเรียน, โคนัน ถนนสายนี้เปรี้ยวเป็นต้น และคุณวิภาดา จตุยศพรเป็นผู้พากย์เสียงนางเอกของเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวคืออายุคาวะ มาโดกะเป็นนักพากย์ประจำช่อง 9 อ.ส.ม.ท.ซึ่งบริษัทTIGA มีกระบวนการคัดเลือกหนังสือการ์ตูนดังนี้

4.4.1 กระบวนการคัดเลือกหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นของบริษัทTIGA

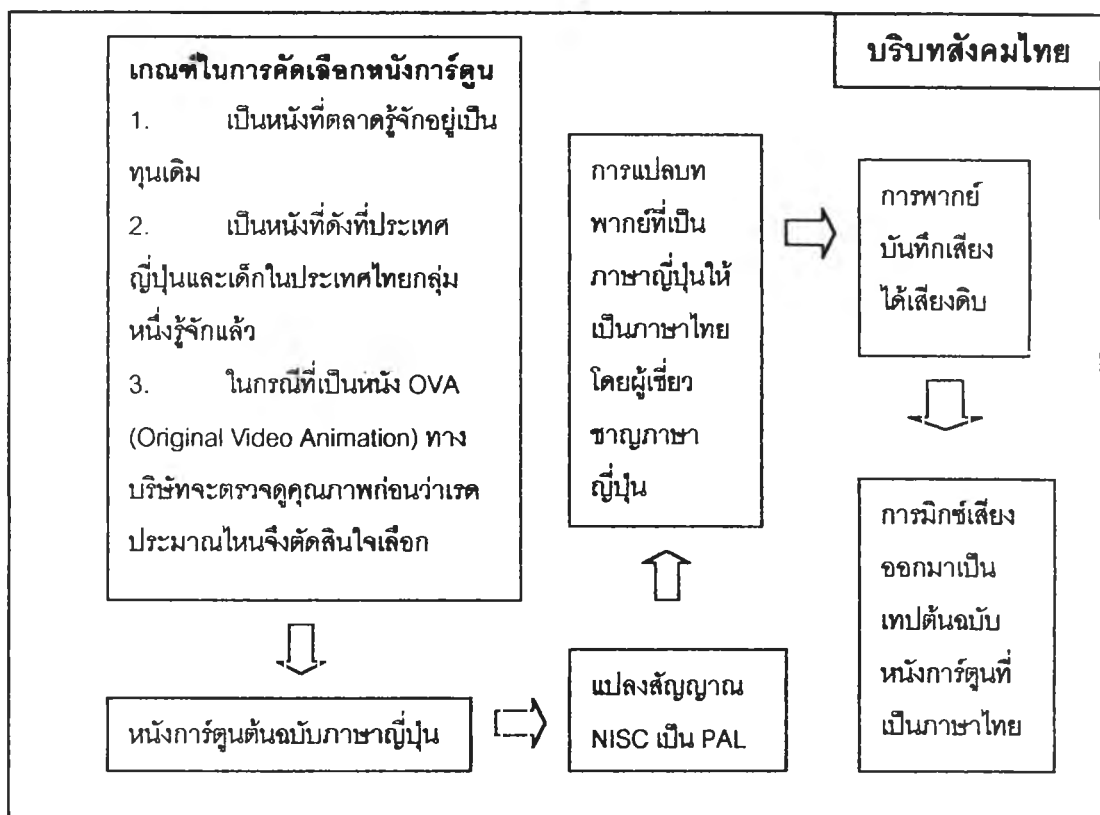
กระบวนการคัดเลือกหนังสือการ์ตูนของบริษัทจะใช้แนวทางทางการตลาดเป็นตัวตัดสินใจหลักๆ พงษ์เทพหรือแมน (สัมภาษณ์ 21 มีนาคม 2545) ผู้ประสานงานฝ่ายผลิต บริษัทTIGA กล่าวไว้ว่า

".....ในการเลือกการ์ตูนโดยปกติแล้วทางบริษัทต่างประเทศจะมีตัวแทนจำหน่ายอยู่แล้วทางบริษัทTIGAไปติดต่อ หรือบางที่อาจจะไปเจอกันตามงานต่างๆ เช่นงานหนังสือ บริษัท TIGA จะทำการติดต่อบริษัทต่างประเทศเพื่อซื้อหนังสือมาหรือบางที่บริษัทหนังสือต่างประเทศที่รู้จักบริษัทTIGA เขาก็จะเสนอหนังสือให้โดยจะส่งเทปตัวอย่างมาให้ ส่วนกรณีของหนังสือการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวเป็นในลักษณะที่ทางบริษัทTIGA ออกไปซื้อมาเองเพราะทางบริษัทTIGA รู้จักการ์ตูนเรื่องนี้อยู่แล้ว โดยปกติทางบริษัทTIGA มีเกณฑ์ในการคัดเลือกหนังสือดังนี้

1. เป็นหนังที่ตลาดรู้จักอยู่เป็นทุนเดิม เพราะจะมีประโยชน์ในส่วนของ การตลาดจะช่วยให้ง่ายขึ้น
2. เป็นหนังที่ดังที่ประเทศญี่ปุ่นและเด็กในประเทศไทยกลุ่มหนึ่งรู้จักแล้วซึ่ง อาจจะมาจากหนังการ์ตูนที่มาจากหนังสือการ์ตูนซึ่งจะเข้ากับประเทศไทยง่ายกว่าและเป็น ประโยชน์ในการขายง่ายขึ้นเพราะมีคนรู้จักอยู่แล้ว
3. ในกรณีที่เป็นหนัง OVA (Original Video Animation) ทางบริษัทจะตรวจ ดูคุณภาพก่อนว่าเรดประมาณไหนจึงตัดสินใจเลือก

จะเห็นได้ว่าเกณฑ์หลักๆ ที่ใช้ในการคัดเลือกการ์ตูนของทางบริษัทTIGA นั้น ประโยชน์ทางการตลาดเป็นหลัก ซึ่งสามารถสรุปเป็นแผนภาพที่ 4.6

แผนภาพที่ 4.6 กระบวนการคัดเลือกการ์ตูนญี่ปุ่นของบริษัทTIGA

หลังจากที่ทางบริษัทTIGA ได้หนังการ์ตูนมาแล้วขั้นตอนต่อไปที่สำคัญเป็นส่วนของการแปลและการพากย์

4.4.2 กระบวนการแปลการ์ตูนญี่ปุ่นของบริษัทTIGA

หลังจากที่ทางบริษัทได้เทพหนังต้นฉบับมาแล้วก็จะนำไปผ่านกระบวนการเพื่อนำไปสู่กระบวนการแปลต่อไป

“...เมื่อทางบริษัทได้หนังที่เป็นต้นฉบับจากประเทศญี่ปุ่นแล้วจะทำการแปลงสัญญาจาก NISC เป็น PAL ให้เข้ากับระบบในประเทศไทยและอัดเป็นเทปวีดีโอเพื่อส่งให้คนแปลซึ่งคนแปลจะแปลมาเป็นบทที่สามารถใช้งานได้จริง95% โดยเมื่อทางบริษัท TIGA ให้วีดีโอการ์ตูนพร้อมบทหนังให้แก่ผู้แปลเพื่อตรวจเช็คดูให้บทหนังเข้ากับตัวหนัง เพราะบางทีในบทมีบทสนธนามากมายแต่ในหนังกลับตัดออกไป เช่นในกรณีหนังแปลงกาย ในบทอาจจะมีการพูดถึงแสงสีต่างๆ แต่ในหนังจริงๆ ไม่ได้พูดออกมาเป็นการตัดรายละเอียดบางอย่างออกไป เพราะฉะนั้นในการแปลผู้แปลจึงจำเป็นต้องดูทั้งบทและหนังพร้อมๆ กันอีกทั้งผู้แปลจะต้องมีความสามารถในการดูว่าบทที่แปลมาเพื่อพากย์กับปากตัวละครเมื่อเวลาพากย์แล้วจะพอดีกันหรือไม่ หรือเกินหรือสั้นไปน่าเกลียดหรือเปล่า โดยปกติถ้าเกิน 1 คำยังถือว่าใช้ได้ ผู้แปลที่ดีจะต้องตัดคำพูดให้พอดีกับปากในหนัง...” (พงษ์เทพหรือแมน ,สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2545)

วิภาวรรณ จันทิมาภา (สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้แปลหนังการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวของบริษัทTIGA กล่าวถึงกระบวนการแปลหลังจากได้รับเทพหนังและบทภาษาญี่ปุ่นมาแล้วว่า

“...ถ้าคนแปลเป็นมือใหม่เมื่อรับเทพหนังมาแล้วจะดูรอบแรกก่อนเพื่อดูว่าเรื่องเป็นยังไง แล้วจึงดูรอบสองเพื่อเช็คตามบท โดยปกติแล้วบทที่ได้จะเป็นประโยคยาวๆ ผู้แปลจะตรวจดูบทกับเทพหนังเพื่อตัดประโยคว่าปากในการ์ตูนจะหยุดช่วงไหนบ้างเพื่อแปลประโยคให้เหมาะสมกับการพากย์ว่าควรเว้นวรรคตรงไหนเป็นไปตามจังหวะภาพ แต่ถ้าสำหรับคนที่ผ่านงานแปลหนังการ์ตูนญี่ปุ่นมามากแล้วอย่างตัวเองก็จะเปิดเทพดูเพื่อเช็คบทว่าตรงหรือเปล่าได้เลยโดยไม่จำเป็นต้องดูหนังเพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องรอบหนึ่งก่อนก็ได้...”

โดยหลักการแปลภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยปกติแล้วผู้แปลจะจับความเนื้อหาแล้วใช้คำที่ใช้พูดกันปกติในชีวิตประจำวันมาเรียบเรียงใหม่ให้ได้ความหมายเดิมแต่เป็นในรูปแบบภาษาไทย

“...ภาษาญี่ปุ่นต้องแปลจากหลังมาหน้าถ้าจะดูเทียบกันระหว่างภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นไม่มีทางเหมือนกันเด็ดขาด เพราะบางที่ประโยคยาวแล้วแปลจากข้างหลังมาข้างหลังขึ้นมา ประธานของภาษาญี่ปุ่นจะอยู่หลังแต่ของไทยอยู่หน้า บางที่ประโยคในภาษาญี่ปุ่นในภาษาไทยไม่มีเวลามาแปลก็ต้องปรับเปลี่ยนให้เข้ากับภาษาไทยที่เราใช้อยู่ เช่น ประโยค “ไม่ใช่อย่างนั้นไม่ใช่หรอ” ในภาษาญี่ปุ่น มันปฏิเสธซ้อน 2 อันก็จะปรับมาเป็น “อย่างนี้ละมั้ง” ในภาษาไทย กล่าวคือใช้หลักการแปลที่ต้องไม่มีกลิ่นปลาติดติดอยู่เมื่อแปลออกมาแล้วหรือบางที่มีการเล่นรหัสลับในการ์ตูนญี่ปุ่นถ้าแก้เป็นไทยได้ก็แก้ไปแต่ถ้าไม่ได้ก็จะทับศัพท์ภาษาญี่ปุ่นแล้วอธิบายให้คนอ่านอีกที โดยส่วนตัวมีสิทธิ์ที่จะเลือกใช้คำในการแปล แต่ส่วนใหญ่จะโทรไปถามว่าเอาแบบไหนมีตัวอย่างให้เลือก เช่นหนังสือเกี่ยวกับประเทศจีนแล้วชื่อที่พูดมาออกเสียงแบบญี่ปุ่นหรือจีนอันนี้ก็ต้องให้เจ้าของตัดสินใจไม่จั้นแก้ที่หลังลำบากจึงถามจากคนดูแลงานตรงนี้...”(วิภาวรรณ จันทิมาภา, สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2545)

ซึ่งตรงกับความเห็นของพงษ์เทพหรือแมน (สัมภาษณ์ 21 มีนาคม 2545) ผู้ประสานงานฝ่ายผลิต บริษัทTIGA ที่กล่าวไว้ว่า

“...ในการแปลผู้แปลจะต้องแปลไม่ให้หลุดจากเนื้อความภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นในลักษณะของการสรุปความเป็นคำพูดภาษาไทย..”

ส่วนในกรณีที่มีปัญหาในการแปลซึ่งอาจจะเกิดจากเนื้อหาเป็นเรื่องยาก เช่น วิทยาศาสตร์หรือเรื่องเกี่ยวกับหุ่นยนต์ผู้แปลจะหาข้อมูลจากแหล่งอื่นๆ เพื่อประกอบการแปล วิภาวรรณ จันทิมาภา (สัมภาษณ์ 25 มีนาคม 2545) ผู้แปลหนังสือการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวของบริษัทTIGA กล่าวไว้ว่า

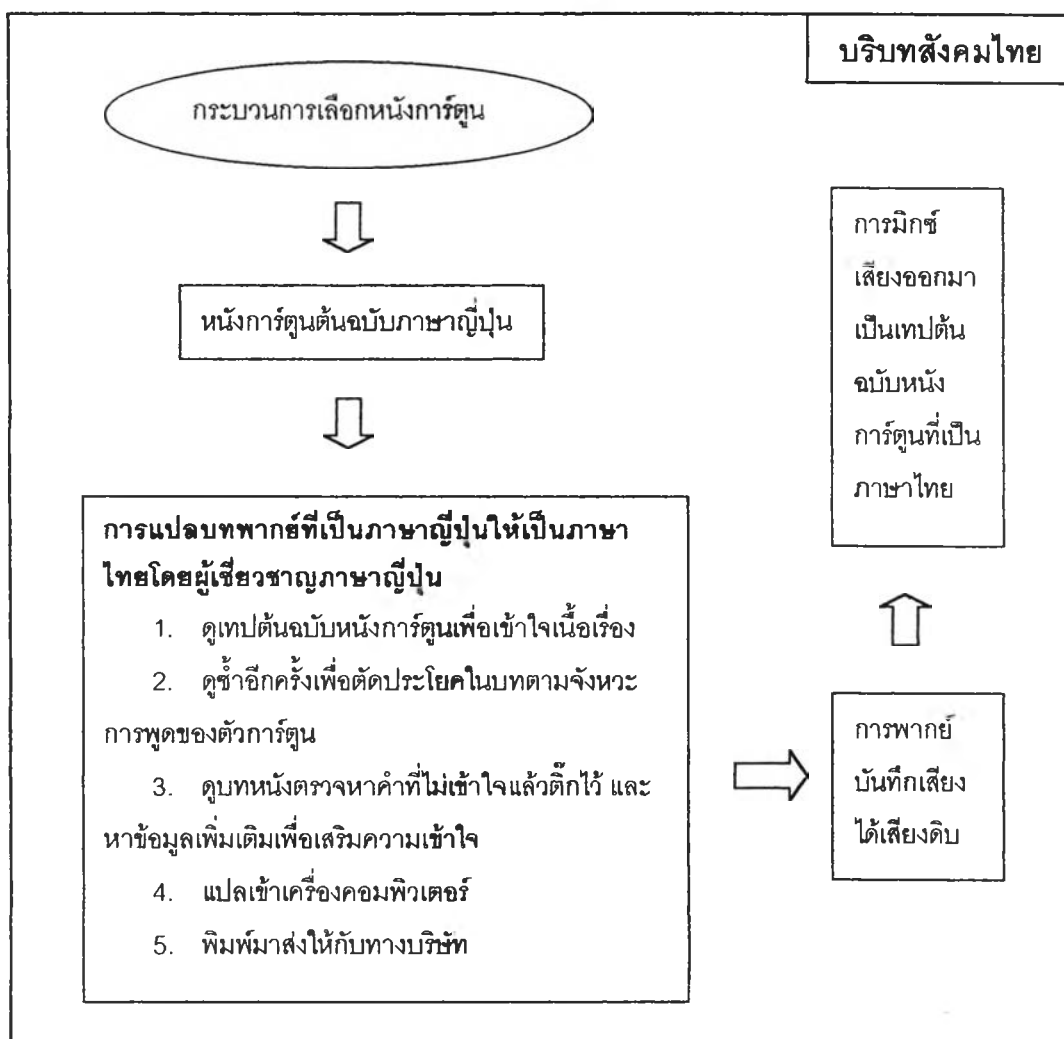
“...ถ้าเป็นเรื่องยากเช่น แนววิทยาศาสตร์ ถ้ามีหนังสือให้อ่าน(หมายถึงการ์ตูนเรื่องเดียวกันที่เป็นรูปแบบหนังสือ)ควรอ่านก่อนเพื่อปูแนวเรื่องว่าเกี่ยวกับอะไรบ้าง เช่น ศัพท์ยาต่างๆ เราก็ต้องค้นบ้าง ต้องศึกษาด้วยตนเองหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต หรือมีเพื่อนๆ ที่เป็นหมอกก็จะถาม เช่นโรคแบบนี้เป็นโรคอะไร..”

ส่วนทางบริษัทเองก็ได้ช่วยให้ข้อมูลเสริมตรงนี้เหมือนกันพงษ์เทพหรือแมน (สัมภาษณ์ 21 มีนาคม 2545) ผู้ประสานงานฝ่ายผลิต บริษัทTIGA กล่าวไว้ว่า

“...ทางบริษัทยังมีข้อมูลเสริมซึ่งอาจเป็นหนังสือให้แก่ผู้แปลในกรณีผู้แปลต้องการข้อมูลเสริมในการแปล เช่น อธิบายภาพหุ่นยนต์บางตัวเป็นต้น เพื่อเป็นประโยชน์กับผู้แปลให้ทำงานง่ายขึ้นและได้ข้อมูลที่ดีในการแปล...”

จะเห็นได้ว่าบริษัทTIGA และผู้แปลให้ความสำคัญต่อการแปลบทพากย์ให้ถูกต้องเหมาะสมซึ่งสามารถสรุปได้เป็นแผนภาพที่ 4.7

แผนภาพที่ 4.7 กระบวนการแปลหนังการ์ตูนญี่ปุ่นของบริษัทTIGA

4.4.3 กระบวนการพากย์การ์ตูนญี่ปุ่นของบริษัทTIGA

พงษ์เทพหรือแมน (สัมภาษณ์ 21 มีนาคม 2545) ผู้ประสานงานฝ่ายผลิต บริษัท TIGA กล่าวถึงกระบวนการพากย์ไว้ดังนี้

“...เมื่อแปลเสร็จทางบริษัทได้บทมาแล้วจะทำกรณคดีคนพากย์เข้าห้องพากย์ซึ่งทางบริษัทTIGA จะทำการพากย์ทุกวันอาทิตย์ เมื่อผ่านการพากย์ในห้องพากย์ก็จะได้เสียงดิบออกมาขึ้นตอนต่อไปเป็นการมิกซ์เสียงได้ออกมาเป็นแบบในหนังเป็นต้นฉบับที่เป็นภาษาไทยสามารถนำไปผลิตขายทอดตลาดได้เลย...”

ในกระบวนการทำงานผู้พากย์จะต้องมีการเตรียมตัวก่อนการพากย์ วิภาดา จตุยศพร (สัมภาษณ์ 26 มีนาคม 2545) ผู้จัดการรายการและภาพยนตร์ประจำช่อง9 อ.ส.ม.ท.และผู้พากย์เสียงอายุคาวะ มาโดกะในหนังการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยว) กล่าวถึงการเตรียมตัวในการพากย์ไว้ว่า

“..ต้องเอาบทมาอ่านให้เข้าใจก่อนเพื่อดูว่าตัวที่จะพากย์มีลักษณะตัวการ์ตูนอย่างไร ถ้าไม่เข้าใจจะถามคนที่เป็นคนดูแลฝ่ายผลิตอีกทีซึ่งในเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวคือคุณแมนเพื่อตั้งเสียงให้เหมาะกับตัวการ์ตูนตัวนั้น แล้วอ่านบทให้เข้าใจเรื่องตอนนั้นที่จะพากย์ว่าเป็นอย่างไรและดูว่าแต่ละบรรทัดที่จะพูดจะพูดด้วยอารมณ์ไหนจะได้ถูกต้อง..”

ในส่วนของบริษัทTIGA เองก็ได้มีการแนะนำผู้พากย์ในการพากย์ด้วยเช่นเดียวกัน

“...ผู้พากย์จะได้รับการอธิบายถึงลักษณะของตัวละครก่อนการพากย์ ว่าตัวนี้เป็นอะไร ใครเป็นอะไร เช่น ตัวละครตัวหนึ่งเป็นผู้ร้ายมาก่อนตอนต้นเรื่องแล้วจะกลายมาเป็นพระเอกเสียงควรจะดูไม่เป็นผู้ร้ายมากนักเพราะถ้าร้ายมากพอกกลายมาเป็นพระเอกเวลาเอกเวลาพากย์จะลำบากเป็นการเปลี่ยนCharacterเกินไป..”(พงษ์เทพหรือแมน, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2545)

โดยปกติแล้วผู้พากย์จะทำหน้าที่พากย์อย่างเดียวกับที่พงษ์เทพหรือแมน (สัมภาษณ์ 21 มีนาคม 2545) ผู้ประสานงานฝ่ายผลิต บริษัทTIGA ได้กล่าวไว้ดังนี้

“...ผู้พากย์จะพากย์ไปตามบทไม่ได้มีการปรับเปลี่ยนคำพูดระหว่างการพากย์ (ในกรณีที่ผู้แปลมีคุณภาพแปลงานออกมาดี) เพราะเขาไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่าถูกหรือผิด เบอร์เซนต์ที่แน่ใจจะน้อยกว่าเพราะผู้พากย์จะได้บทมาแล้วก็พากย์ไปเลยไม่ได้ดูหนังมาก่อน ยกเว้นในกรณีที่เป็นส่วนของการถ่ายทอดอารมณ์ของผู้พากย์ขณะพากย์ ถ้าที่

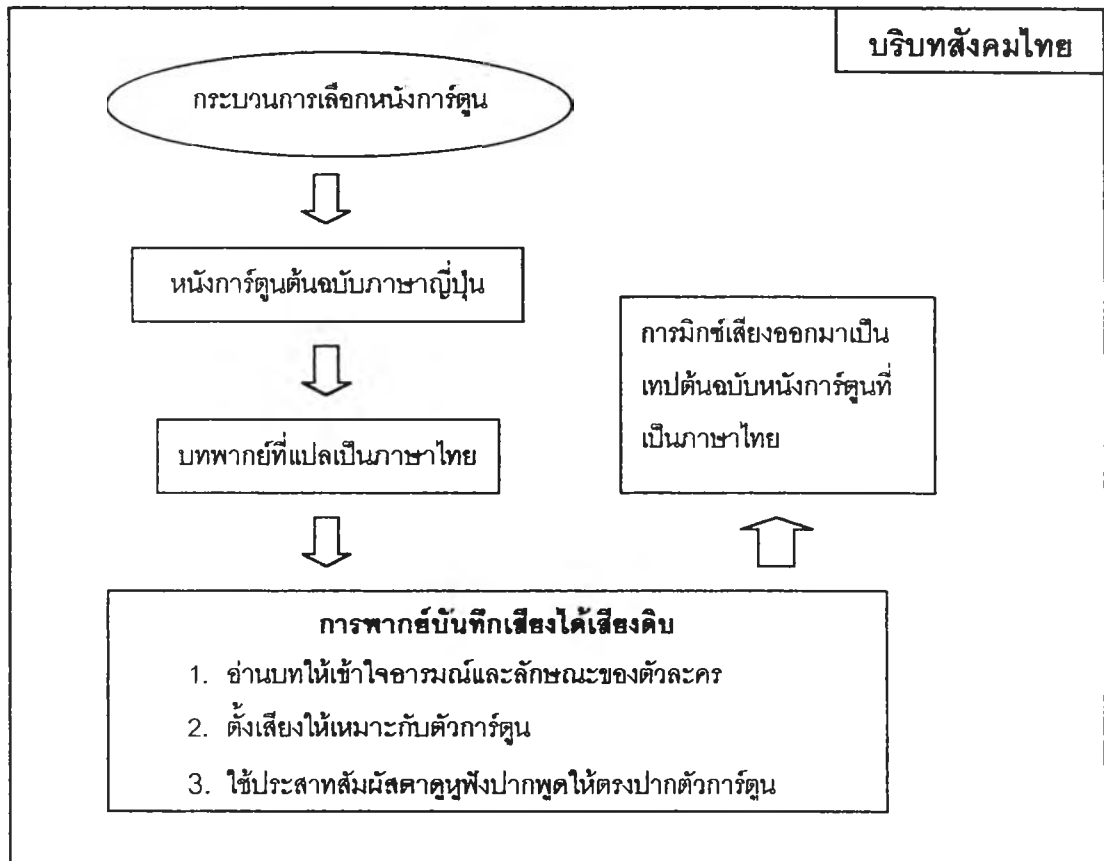
บางคนที่มีประสบการณ์ในการพากย์มานานแล้วจะช่วยผู้พากย์คนอื่นๆ ในการถ่ายทอดอารมณ์ของตัวละครนั้นให้ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น..”

แต่บางครั้งก็มีการปรับเปลี่ยนแก้ไขบทขณะพากย์เช่นกัน

“..ปัญหาในการพากย์คือบทไม่ดี เขาแปลมาไม่ดี เพราะการพากย์เวลาฉายออกไปคนดูดูแล้วไม่รู้เรื่องก็ไม่ว่าคนแปลแต่จะว่าคนพากย์ว่าการพากย์ไม่ดี ไม่ได้รู้สึกซึ่งว่าแปลมาไม่ดี บทไม่ดี เพราะฉะนั้นเราเป็นด่านหน้าที่รับแล้วบทไม่ดีพากย์แล้วไม่ตรงกับปากของตัวการ์ตูนสั้นไปหรือยาวไปจะเป็นปัญหากับเรามากก็ต้องพยายามมาตัดบท ทอนบทแก้บทเหมือนคน rewrite บทซึ่งเป็นปัญหาหนักที่เคยเจอมา..ซึ่งในการพากย์ต้องใช้ประสาทสัมผัสตาหูฟังปากพูดทุกอย่างต้องเตรียมพร้อมหมด เมื่อสวมหูฟังเสียงในหนังแล้วพากย์ไปตามปาก ขณะเดียวกันเราจะพากย์หลังเสียงไม่ได้เพราะปากขยับไปก่อนแล้วค่อยพูดเสียงตามออกมา คือต้องให้ลงปากปากหยุดก็หยุดตาม...” (วิภาดา จตุยศพร, สัมภาษณ์, 26 มีนาคม 2545)

ในกระบวนการพากย์เป็นการร่วมมือในการทำงานของผู้ประสารงานฝ่ายผลิตและผู้พากย์เพื่อให้ได้หนังการ์ตูนที่มีคุณภาพออกมา ซึ่งสามารถสรุปได้เป็นแผนภาพที่ 4.8

แผนภาพที่ 4.8 กระบวนการพากย์หนังการ์ตูนญี่ปุ่นของบริษัทTIGA

4.4.4 การควบคุมดูแลเนื้อหาในการ์ตูนญี่ปุ่นของบริษัทTIGA

ในส่วนของการดูแลเซ็นเซอร์ในหนังการ์ตูนAnimation บริษัทTIGAให้ความสำคัญในการมีการดูแลควบคุมความรุนแรงหรือภาพหวิอหว่าไปเปลือยอยู่ด้วย

"...ฝ่ายผลิตจะเป็นผู้ดูแลในส่วนของการเซ็นเซอร์ซึ่งจะดูเป็นเรื่องๆ ไปซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ภาพเดิมที่เราให้มายกเว้นจากที่หวิอหว่าน่าเกลียดมากก็จะมีกรแก้ไขตามสมควร โดยจะมีคนดูแลส่วนนี้อยู่แต่ถ้าไม่น่าเกลียดก็จะมีกรเซ็นเซอร์อะไร เช่นถ้าภาพเปลือยต้องมาดูว่าภาพนั้นมีลายละเอียดของคนๆ นั้นขนาดไหน ถ้าออกมาแวบเดียวแล้วหายไปก็จะปล่อยไว้แต่ถ้าเหมือนคนมากก็จะตัดไป ซึ่งปริมาณในการเซ็นเซอร์ขึ้นอยู่กับกลุ่มตลาดที่จะขายหนังการ์ตูนนั้นๆ เช่นถ้าเป็นการ์ตูนเด็กเล็กก็จะมีกรเซ็นเซอร์มาก การ์ตูนวัยรุ่น การ์ตูนผู้ใหญ่ก็จะลดน้อยลงตามลำดับเพราะหนังวีซีดีการ์ตูนมีกลุ่มเฉพาะที่ซื้อมาดูไม่ได้ขายทางโทรทัศน์ที่มีลักษณะเป็นสาธารณะเด็กหรือผู้ใหญ่ดูร่วมกัน เพราะฉะนั้น

การเซ็นเซอร์จึงมีมาน้อยตามกลุ่มผู้ซื้อ ในส่วนของการเซ็นเซอร์ภาพจะใช้วิธีเอาภาพอื่นมาใส่ หรือใส่โมเสกให้ดูภาพลึนไหลแต่ไม่ทำให้ดำมืดไปเลย ซึ่งการเซ็นเซอร์นี้ยังรวมไปถึงภาษาที่พากย์ด้วยในส่วนนี้ผู้แปลจะพยายามเกลาภาษาให้ถ่าแรงเกินไป ..” (พงษ์เทพ หรือแมน, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2545)

ในส่วนของผู้แปลเองก็มีส่วนร่วมในการดูแลเนื้อหาที่ออกมาด้วยเช่นกัน

“...ถ้าเป็นการ์ตูนของช่อง 9 เขาให้เปลี่ยนเลย ให้ลดตึกรังมาทำให้เวลาทำงานเพื่อที่อื่นเวลาเจอก็จะเปลี่ยนลงโดยทันที แต่ถ้าเขาบอกว่าไม่เป็นไรเต็มที่ก็จะใส่ตามนั้น สำหรับเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวไม่ค่อยมีให้ปรับ ถ้ามีก็เป็นแบบคำแสดงของญี่ปุ่น ภาษาติดต่างๆ ของญี่ปุ่นที่เมืองไทยไม่มีก็จำเป็นต้องหาอะไรก็ได้ใส่เข้าไปให้มันเข้ากับสถานการณ์..” (วิภาวรรณ จันทิมาภา, สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2545)

ส่วนวิภาดา จตุยศพร(สัมภาษณ์ 26 มีนาคม 2545)ผู้จัดรายการและภาพยนตร์ประจำช่อง9 อ.ส.ม.ท.และผู้พากย์เสียงอายุคาวะ มาโดกะในหนังการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวมีความเห็นเรื่องนี้ว่า

“...บทไม่ได้ใช้คำรุนแรงหรือโป้เราจะแก้ให้เพราะการ์ตูนส่วนใหญ่เด็กก็ดูเราถือว่าเราไม่อยากให้เด็กฟังกุ่มึงซึ่งบางทีความจริงแล้วในภาษาญี่ปุ่นเขาใช้อย่างนั้นเขาไม่ถือ แต่ส่วนใหญ่คนแปลจะเกลามาแล้วไม่ใช่คำหยาบแต่ถ้าหลุดมาเห็นก็จะแก้ให้ถ้าคำหยาบหลุดจากหนังที่น้องๆ ดูจากทีมพากย์รับรองว่าไม่มี ถ้าหลุดจากคนแปลมาก็น้อยส่วนใหญ่จะเตือนเขาล่วงหน้าว่าให้หลีกเลี่ยง..”

ซึ่งถ้าสังเกตดูแล้วกลุ่มผู้ผลิตต่างช่วยกันตรวจสอบเนื้อหาของหนังการ์ตูนไม่ว่าจะเป็นภาพหรือบทพูดให้เหมาะสมต่อวัฒนธรรมของไทย เมื่อจบกระบวนการพากย์แล้วก็จะเป็นการมิกซ์เสียงออกมาเป็นเทปต้นแบบที่จะสามารถนำไปผลิตจำหน่ายได้

พงษ์เทพหรือแมน (สัมภาษณ์ 21 มีนาคม 2545) ผู้ประสานงานฝ่ายผลิต บริษัท TIGA ยังอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างหนังสือการ์ตูนกับหนังการ์ตูนให้เข้าใจอีกว่า

“...เมื่อเทียบความแตกต่างระหว่างหนังสือการ์ตูนกับหนังการ์ตูนเช่น เรื่องถนนสายนี้เปรี้ยว นั้นลักษณะรูปแบบของการ์ตูนไม่เหมือนกันเพราะทีมงานโดยส่วนใหญ่ในการทำหนังจะไม่ใช้คนเขียนหนังสือมาเขียนเอง การออกแบบคุณลักษณะของตัวละคร

(character design) จะเปลี่ยนไปโดยมีอีกทีมงานหนึ่งเป็นผู้ออกแบบคุณลักษณะของตัวละครแต่ยังยึดของคนที่เขียนการ์ตูนอยู่

ในส่วนของเนื้อเรื่งนั้นยังคงของเดิมอยู่ แต่จะมีการขยายความเพื่อให้เข้ากับการ์ตูนครึ่งชั่วโมงซึ่งจะมีทีมเขียนเรื่งอีกทีมหนึ่งที่จะทำหน้าที่ขยายความเรื่งนั้น เช่นการ์ตูนเรื่งดาร์กอนบอลมีการเขียนกันทุกอาทิตย์ ทีมงานญี่ปุ่นที่ทำนัง Animation ก็จะทำกาเรื่งเขียนนังทุกอาทิตย์เหมือนกัน แต่ถ้าเขียนนังไ้มาท้นกับนังสือการ์ตูนต้นฉบับก็จำเป็นต้องมีการยึดเรื่งออกไปโดยใส่ส่วนที่ไม่เหมือนนังสือลงไป อาจจะเสริมตัวละครที่ไม่มีในนังสือเพิ่มขึ้นเพราะนังการ์ตูน Animation ไม่สามารถผลิตออกมาเท่ากับนังสือการ์ตูนได้ หรือการขยายความอาจเกิดจากการที่นังสือมีจำนวนหน้าประมาณ 15 หน้าแต่นังการ์ตูน Animation ทำออกมาประมาณครึ่งชั่วโมงต่อแผ่นจึงต้องยึดเรื่งให้ไ้ยาวเหมาะกับแผ่นวีซีดีครึ่งชั่วโมงจึงทำให้นังการ์ตูน Animation ไม่เหมือนกับนังสือการ์ตูนร้อยเปอร์เซ็นต์ สำหรับเรื่งถนนสายนี้เปรี้ยวร้อยละ 90 ตรงกับนังสือแต่อาจจะมีส่วนตอนเพิ่มขึ้นมาบ้างที่ในนังสืออาจไม่มี หรือรายละเอียดอื่น ๆ เช่นตัวละครบางตัวอาจจะไม่ปรากฏในนังสือแต่มีในนังก็ไ้...” ดังภาพที่ 4.9 ถึง 4.14 เป็นภาพเปรียบเทียบตัวการ์ตูนหลักๆ ในนังสือและนังการ์ตูนเรื่งถนนสายนี้เปรี้ยว

ภาพที่ 4.9 คาซึเกะ เคียวชิเกะ 1
จากนังสือการ์ตูนเรื่ง “ถนนสายนี้เปรี้ยว”
(Orange Road) เล่มที่ 3 หน้า 71

ภาพที่ 4.10 คาซึเกะ เคียวชิเกะ 2
จากการ์ตูนเรื่ง “ถนนสายนี้เปรี้ยว”
(Orange Road) แผ่นที่ 1 ตอนต๋านานรักกับนลานสก็

ภาพที่ 4.11 อาชฎาวะ มาโดกะ 1
จากหนังสือการ์ตูนเรื่อง “ถนนสายนี้เปรี้ยว”
(Orange Road) เล่มที่ 3 หน้า 175

ภาพที่ 4.12 อาชฎาวะ มาโดกะ 2
จากการ์ตูนเรื่อง “ถนนสายนี้เปรี้ยว”
(Orange Road) แผ่นที่ 1 ตอนตำนานรักบนลานสกี

ภาพที่ 4.13 ฮิบาซะ ฮิคารุ 1
จากหนังสือการ์ตูนเรื่อง “ถนนสายนี้เปรี้ยว”
(Orange Road) เล่มที่ 3 หน้า 1

ภาพที่ 4.14 ฮิบาซะ ฮิคารุ 2
จากการ์ตูนเรื่อง “ถนนสายนี้เปรี้ยว”
(Orange Road) แผ่นที่ 1 ตอนตำนานรักบนลานสกี

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการ์ตูนในหนังสือเมื่อนำมาทำเป็นหนังสือตีพิมพ์แล้วจะมีลักษณะของตัวการ์ตูนแปลกออกไป เนื้อหาที่แตกต่างกันไปบ้างโดยยังยึดเค้าโครงเรื่องเดิมอยู่และมีเนื้อหาอื่นๆ เสริมเข้ามา สำหรับผู้วิจัยสังเกตุจากหนังสือการ์ตูนเรื่องถนนสายนี้เปรี้ยวกับการ์ตูนเรื่องเดียวกันพบว่า หนังสือการ์ตูนวีซีดีตัวพระเอกจะมีลักษณะลามกทะเล้นมากกว่าในหนังสือการ์ตูนซึ่งอาจจะเป็นการวางคุณลักษณะของตัวละครให้น่าสนใจขึ้นก็ได้

4.5 การเปรียบเทียบกระบวนการผลิตการ์ตูนของสำนักพิมพ์และบริษัทที่ทำการศึกษา

จากการศึกษาพบว่าแต่ละสำนักพิมพ์และบริษัทมีทั้งกระบวนการผลิตที่คล้ายกันและแตกต่างกันซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบในด้านของคุณภาพการผลิตทำให้เห็นภาพรวมของการทำงานกระบวนการผลิตได้อย่างชัดเจนดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ตารางเปรียบเทียบกระบวนการผลิตการ์ตูนที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นที่มีคุณภาพและไม่มีคุณภาพ

กระบวนการผลิตการ์ตูนที่มีคุณภาพ	กระบวนการผลิตการ์ตูนที่ไม่มีคุณภาพ
<p>1. กระบวนการคัดเลือกการ์ตูน</p> <p>ในกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนกลุ่มผู้ผลิตจำเป็นต้องคัดเลือกการ์ตูนที่มีคุณภาพมาผลิต ไม่ว่าจะเป็นเนื้อเรื่อง ภาพลายเส้น รวมไปถึงผู้เขียนการ์ตูน ซึ่งกลุ่มผู้ผลิตให้ความสำคัญต่อส่วนนี้ได้แก่ สำนักพิมพ์บงกช คอมิคส์, สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ, และบริษัทTIGA มีเกณฑ์ที่นำมาใช้ในกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนโดยสามารถแยกได้เป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การ์ตูนที่ถูกเรียกร้องจากกลุ่มผู้อ่าน ● การ์ตูนที่มีลายเส้นสวยงาม ● นักเขียนการ์ตูน ได้แก่ นักเขียนที่คนไทยรู้จักดี และนักเขียนที่มีชื่อเสียง ● เนื้อเรื่องสนุก ● การ์ตูนเป็นที่ตลาดรู้จักอยู่แล้ว ● การ์ตูนที่ตั้งในประเทศญี่ปุ่น ● และมีเด็กในประเทศไทยรู้จักบ้างแล้ว ● เรตของหนังการ์ตูน OVA 	<p>1. กระบวนการคัดเลือกการ์ตูน</p> <p>สำนักพิมพ์หมึกเงินเป็นสำนักพิมพ์ที่มีกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนอย่างไม่มีมาตรฐานดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การ์ตูนที่ไม่มีลิขสิทธิ์ ● การ์ตูนที่มีลิขสิทธิ์แล้วแต่ยังไม่ประกาศลิขสิทธิ์ ● การ์ตูนที่เขียนเพื่อส่งชิงรางวัล

กระบวนการผลิตการ์ตูนที่มีคุณภาพ	กระบวนการผลิตการ์ตูนที่ไม่มีคุณภาพ
<ul style="list-style-type: none"> ● ความชอบของบรรณาธิการ 	
<p>2. กระบวนการแปลเนื้อหาและเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● สำหรับกระบวนการแปลเนื้อหาและเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพนี้ต้องให้ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางภาษาญี่ปุ่นและช่างศิลป์โดยเฉพาะเป็นผู้ผลิตจึงจะได้งานที่มีคุณภาพซึ่งสำนักพิมพ์บงกช คอมิคส์, สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ, และบริษัท TIGA มีการดูแลการแปลและเปลี่ยนภาษาอย่างมีคุณภาพโดยคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมทั้งในส่วนของ การเลือกใช้คำและดูแลตกแต่งภาพให้เหมาะสมกับสังคมไทยซึ่งมีกระบวนการแปลและเปลี่ยนภาษาในภาพดังนี้ ● แต่งภาษาจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยโดยมีลักษณะเหมือนกัน ● อ่านต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่อง ● ดูภาษาที่ใช้ ● ตัดประโยคในบทตามจังหวะการพูด (สำหรับการแปลบทพากย์) ● หาคำศัพท์และข้อมูลเสริม ● แปลและขีดจำนวน 	<p>2. กระบวนการแปลเนื้อหาและเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพ</p> <p>ในกระบวนการนี้สำนักพิมพ์หมึกเงินมีลักษณะการแปลที่เน้นความรวดเร็วและความมัน จึงทำให้การ์ตูนขาดความน่าเชื่อถือถึงความถูกต้องตามต้นฉบับซึ่งมีกระบวนการดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ดูจำนวนหนังสือเรื่องหนึ่งว่ามีทั้งหมดกี่เล่ม ● แจกให้นักเรียนนักศึกษาที่สนใจแปลคนละเล่มตามจำนวนหนังสือ ● แปลคำสำคัญแล้วเขียนเรื่องเองใหม่หมดโดยเน้นความรวดเร็วและความมัน

กระบวนการผลิตการ์ตูนที่มีคุณภาพ	กระบวนการผลิตการ์ตูนที่ไม่มีคุณภาพ
<ul style="list-style-type: none"> ● นำต้นฉบับมาใส่เสียงภาษาไทย ● ถ่ายฟิล์มดำ ● ลบคำภาษาญี่ปุ่นออก ● กัดฟิล์มดำให้เป็นฟิล์มใส ● แต่งภาพในฟิล์มใสให้สมบูรณ์ตามต้นฉบับ 	
<p>3. กระบวนการควบคุมดูแลเนื้อหาการ์ตูน</p> <p>สำนักพิมพ์บงกช คอมิกซ์, สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ, และบริษัท TIGA มีนโยบายในการดูแลควบคุมเนื้อหาการ์ตูนให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย โดยเฉพาะในส่วนของภาพโป๊และจะมีลักษณะของความรุนแรง, โป๊และหยาบคาย ลดลงจากต้นฉบับจริงในกรณีที่ต้นฉบับนั้นนำเสนอออกมามากเกินไป ซึ่งมีวิธีต่างๆ ภาพรุนแรง ซึ่งรวมไปถึงภาษาที่ใช้ในการ์ตูน ในการลดความรุนแรงในภาพ ได้แก่ ใช้ตัวหนังสือมาปิด, ทำให้ดำ, ใส่โมเสก, ทำให้เบลอเป็นต้น ส่วนของภาษานั้นผู้แปลและผู้พากย์การ์ตูนจะคอยปรับลดความรุนแรงลงโดยมีบรรณาธิการหรือผู้ประสานงานฝ่ายผลิตดูแล</p>	<p>3. กระบวนการควบคุมดูแลเนื้อหาการ์ตูน</p> <p>สำนักพิมพ์หมึกจีนไม่ได้ให้ความสำคัญต่อกระบวนการควบคุมดูแลเนื้อหา ตั้งแต่กระบวนการแปลเนื้อหาที่แปลไม่ได้ตรงกับต้นฉบับทำให้เนื้อหาบิดเบือน ตลอดจนความรุนแรงของเนื้อหาและภาพการ์ตูน กล่าวคือเนื้อหาจะค่อนข้างรุนแรงสามารถสังเกตเห็นจากตัวหนังสือการ์ตูนทั้งนี้เป็นเพราะสำนักพิมพ์ผลิตการ์ตูนไม่มีลิขสิทธิ์จึงไม่คำนึงถึงเรื่องนี้</p>

จากตารางเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่า ในกระบวนการผลิตการ์ตูนของสำนักพิมพ์บงกช คอมิกซ์, สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจและบริษัท TIGA ให้ความสำคัญดูแลในส่วนของการผลิตได้อย่างดีทำให้การ์ตูนที่ผลิตออกมามีคุณภาพ แต่สำนักพิมพ์หมึกจีนทั้งที่เป็นสำนักพิมพ์ที่มีชื่อเสียงมีการผลิตการ์ตูนมาเป็นเวลานานนับ 10 ปี แต่กลับมีกระบวนการผลิตที่ไม่ให้ความสำคัญต่อคุณ

ภาพของงานที่ออกสู่สาธารณะซึ่งในความเป็นจริงแล้วสำนักพิมพ์หมึกจีนมีกลุ่มที่ติดตามอ่านการ์ตูนของสำนักพิมพ์อยู่เป็นจำนวนมาก โดยส่วนตัวผู้วิจัยเองก็ติดตามซื้อการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีนอ่านมาโดยตลอดตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้เห็นพัฒนาการการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีนได้อย่างดี กล่าวคือในช่วงที่ผู้วิจัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีนมีลักษณะภาพสวย เนื้อหาข้างในดี สนุกสนาน ส่วนใหญ่จะเป็นเล่มโตๆ ประมาณ 2-3 เล่มจบ เป็นเรื่องเดียวกันหมด เช่นการ์ตูนเรื่องมารมาเลตสุดที่รัก (Marmalade Boy) ที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษาและมีแบบที่เป็นเล่มขนาดประมาณ 1 เซนติเมตรเล่มเดียวจบด้วย แต่ในระยะหลังๆ ช่วง 4-5 ปีถัดมาการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีนมีลักษณะเปลี่ยนไปโดยยังคงมีรูปเล่มเหมือนเดิมคือเล่มใหญ่ แต่เนื้อหาภายในเล่มจะมีการ์ตูนหลายๆ เรื่องไม่ใช่เรื่องเดียวจบอย่างที่แล้ວมา และแต่ละเรื่องจะไม่จบในเล่มแต่จะสังเกตได้ว่าในของการ์ตูนแต่ละเรื่องในเล่มใหญ่ ทางสำนักพิมพ์จะพิมพ์ตัวหนังสือไว้ท้ายหน้าว่า "จบ" แต่เมื่อได้อ่านจริงๆ เนื้อเรื่องกลับถูกตัดออกไปทำให้ผู้วิจัยในฐานะผู้อ่านรู้สึกอึดอัดและต้องการที่จะรู้เรื่องราวต่อไป แต่เนื่องจากทางสำนักพิมพ์มิได้แจ้งไว้ในหนังสือเลยว่าการ์ตูนแต่ละเรื่องในหนังสือเล่มหนึ่งๆ จะสามารถอ่านต่อได้อีกเมื่อใดและในเล่มไหน ผู้วิจัยวิจัยมาสังเกตเห็นภายหลังจากการ์ตูนที่มีปกเป็นภาษาญี่ปุ่น(ดังรูปภาพที่ 4.15 ด้านล่าง)

ภาพที่ 4.15 ปกการ์ตูนภาษาญี่ปุ่น

ในแต่ละเล่มจะมีเนื้อหาการ์ตูนที่มีเรื่องย่อยๆ แต่ละเรื่องต่อกันซึ่งต้องไปตามหาซื้อมาอ่านทำให้ยากต่อการติดตามอีกทั้งในส่วนของคุณภาพเนื้อหาของการ์ตูนเองนั้น จากการ์ตูนที่เป็นเรื่องเดียวในเล่มขนาดใหญ่ 2-3 เล่มจบ กลายเป็นการ์ตูนเล่มใหญ่ที่ประกอบด้วยการ์ตูนหลายเรื่องที่ไม่จบ

ในเล่ม คุณภาพของการ์ตูนแต่ละเรื่องแย่งลงอย่างเห็นได้ชัด จากการ์ตูนที่ภาพสวยกลายเป็นหน้าตาประหลาดๆ จะน่ารักก็ไม่เชิงจะตลกก็ไม่ใช่อะไร อีกทั้งเนื้อหายังแสดงความรุนแรงอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตามดิฉันที่สำนักพิมพ์หมึกจีนผลิตการ์ตูนเล่มใหญ่ประกอบด้วยการ์ตูนหลายๆ เรื่องนั้นทางสำนักพิมพ์หมึกจีนยังผลิตการ์ตูนเล่มใหญ่เรื่องเดียวกัน 2-3 เล่มจบอยู่เหมือนเดิม โดยการ์ตูนบางเรื่องเป็นเรื่องราวความรักของผู้ชายกับผู้ชายซึ่งกลุ่มผู้อ่านก็มีทั้งหญิงและชาย การนำเสนอรูปแบบความรักในการ์ตูนนี้ผู้วิจัยไม่เคยได้ลองอ่าน หากแต่เจ้าของร้านหมึกจีนที่สยามสแควร์เองเป็นคนบอกกับผู้วิจัยว่า การ์ตูนเรื่องนั้นที่เสนอรูปแบบความรักแบบผู้ชายกับผู้ชายเป็นที่นิยมในกลุ่มผู้รับสารเช่นกัน จะเห็นได้ว่าสำนักพิมพ์หมึกจีนเป็นสำนักพิมพ์ที่มีการแพร่หลายของเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง แต่คุณภาพของเนื้อหากลับไม่ดีเท่าที่ควรซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อผู้รับสารในการรับวัฒนธรรม, แนวคิด ตลอดจนค่านิยมที่ไม่เหมาะสมจากสื่อการ์ตูนของสำนักพิมพ์หมึกจีน

เมื่อมองในส่วนของแนวคิดจิตวิทยาความรักและความสัมพันธ์ระหว่างเพศ สำนักพิมพ์และบริษัทที่ผู้วิจัยเลือกการ์ตูนมาศึกษาไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการใส่ใจดูแลในส่วนนี้เลย กล่าวคือ ตั้งแต่กระบวนการคัดเลือก, กระบวนการแปล, กระบวนการเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพ, กระบวนการพากย์ จนกระทั่งผลิออกสู่ตลาดทางกลุ่มผู้ผลิตซึ่งในที่นี้ได้แก่ สำนักพิมพ์บงกช คอมิคส์, สำนักพิมพ์หมึกจีน, สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ, และบริษัท TIGA ให้ความสำคัญต่อการตลาดทั้งสิ้น แต่ในส่วนเนื้อหาของแนวคิดเรื่องจิตวิทยาความรักและความสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมระหว่างเพศไม่ได้มีการตระหนักถึงเลย ตั้งแต่ในกระบวนการคัดเลือกซึ่งเป็นกระบวนการแรกที่จะนำไปสู่การผลิตเนื้อหาต่างๆ ออกมา กลุ่มผู้ผลิตใช้เกณฑ์ของการตลาดเป็นตัวตัดสินใจในการคัดเลือกการ์ตูนมาผลิต ไม่ว่าจะป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง, เป็นการ์ตูนที่มีคนรู้จักอยู่แล้ว, เป็นการ์ตูนที่นิยมในประเทศญี่ปุ่นและเป็นที่ที่กลุ่มผู้อ่านเรียกร้องให้ผลิต สิ่งต่างๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าในกระบวนการคัดเลือกการ์ตูนมาผลิตนั้น ผู้ผลิตมิได้ให้ความสำคัญต่อเนื้อหาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของจิตวิทยาความรักและความสัมพันธ์ซึ่งในการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีเนื้อหาเหล่านี้ปรากฏอยู่อย่างเด่นชัด ไม่ว่าจะเป็นแนวความคิดในเรื่องของความรักอันได้แก่ พฤติกรรมการแสดงออกต่อกัน, การตัดสินใจในการกระทำ, การแสดงความรัก และรวมไปถึงการแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งเนื้อหาเหล่านี้แสดงอยู่ในการ์ตูนญี่ปุ่นอย่างชัดเจนซึ่งผู้รับสารสามารถรับไปได้ง่าย ด้วยความอยากรู้อยากเห็น, อยากทดลอง และอยากที่จะทำความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้รับสารไทยได้

อีกประการหนึ่งที่สำคัญคือ กระบวนการควบคุมดูแลเนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นของทุกสำนักพิมพ์และบริษัทที่นำมาศึกษาจะเน้นการดูแลในส่วนของคุณภาพและภาพโป๊เสียเป็น

ส่วนมาก แต่การควบคุมดูแลในเรื่องของการแสดงพฤติกรรมความรักระหว่างเพศไม่ปรากฏเลย แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มของผู้ผลิต เรื่องราวรูปแบบความสัมพันธ์, จิตวิทยาความรักไม่มีความสำคัญต่อการดูแลส่งผ่านความหมายไปสู่กลุ่มผู้บริโภค ซึ่งในความเป็นจริงแล้วกลุ่มผู้บริโภคเหล่านี้ต่างก็ต้องการแสดงหาความรู้, ความเข้าใจ, และความมั่นใจในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมความรักที่พึงประสงค์ ซึ่งจากการที่ผู้บริโภคการ์ตูนได้เรียนรู้จากการ์ตูนเหล่านี้แล้วจะจดจำพฤติกรรมบางอย่างที่พึงประสงค์ในการ์ตูนแต่อาจไม่พึงประสงค์ในสังคมไทย แล้วนำไปทดลองปฏิบัติอาจทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เช่นกรณีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนและคิดว่าจะได้แต่งงานกับคนที่มีเพศสัมพันธ์นั้นด้วย หรือการแสดงออกซึ่งความรักอย่างใจแจ้งชัดเจเนของผู้หญิง เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการ์ตูนญี่ปุ่นเป็นสื่อที่มีเนื้อหาในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศอยู่มาก เมื่อผู้รับสารผ่านการอ่านเกิดการเรียนรู้และรับเอาเนื้อหาต่างๆ เหล่านี้ไปซึ่งทางผู้ผลิตเองไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญในข้อนี้แต่อย่างใด ทั้งที่การ์ตูนญี่ปุ่นเป็นสื่อที่เชื่อมโยงความเป็นจริงทางสังคมกับผู้รับสารให้เกิดประสบการณ์อ้อมกับปรากฏการณ์ต่างๆ จะเห็นได้ว่าการ์ตูนเป็นสื่อที่สามารถสอนในเรื่องของความรักและความสัมพันธ์ระหว่างเพศได้อย่างดีและกลุ่มผู้อ่านซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กวัยรุ่นก็รับการสอนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศจากการ์ตูนเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะการ์ตูนของสำนักพิมพ์บงกช คอมิกซ์ ที่ปัจจุบันได้รับความนิยมมากเนื่องจากทางสำนักพิมพ์ได้ลิขสิทธิ์การ์ตูนที่มีภาพน่ารักเป็นจำนวนมาก และรวมไปถึงสื่ออื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ, นิตยสาร, นวนิยาย, ละคร, และแม้แต่รูปภาพ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ต่างก็สามารถเป็นสื่อที่สอนผู้รับสารในเรื่องของความรักและความสัมพันธ์ซึ่งยังไม่มียุคหรือหน่วยงานใดตระหนักถึงข้อนี้ ในการสอนผู้รับสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มวัยรุ่นที่มักให้ความสำคัญต่อเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างเพศจำเป็นที่จะต้องทันสมัย ต่างๆ ที่เสนอเรื่องราวเหล่านี้ทำให้กลุ่มผู้รับสารวัยรุ่นเกิดการเรียนรู้และนำไปทดลองปฏิบัติจริง เพราะฉะนั้นการที่จะมองว่าการสอนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศเป็นสิ่งที่เด็ก เช่น วัยรุ่นยังไม่ควรรู้จักก่อให้เกิดความล่อแหลมนั้นเป็นความคิดที่ผิดเพราะเรื่องราวความรักและความสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ทุกคนรับรู้และเรียนรู้ด้วยตนเองมาตั้งแต่เกิดก็ว่าได้ ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ของแม่กับลูก, พ่อกับแม่, พี่กับน้อง, และเพื่อนกับเพื่อน เป็นต้น ซึ่งรวมไปถึงการเรียนรู้จากสื่อต่างๆ อันได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์, สื่อวิทยุกระจายเสียง, และสื่อวิทยุโทรทัศน์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งผ่านเรื่องราวความรักและความสัมพันธ์ไม่ทางตรงก็ทางอ้อมเพื่อสอนในเรื่องของความรักและความสัมพันธ์ระหว่างเพศทั้งสิ้น

สรุปโดยทั่วไปเมื่อมองในส่วนของการผลิตการ์ตูน ในกระบวนการคัดเลือก แปล และผลิตการ์ตูนญี่ปุ่นของสำนักพิมพ์บงกช, วิทยาลัยกิจและบริษัทTIGA จะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้ผลิต

การ์ตูนญี่ปุ่นที่นำมาศึกษาเป็นกลุ่มที่สามารถผลิตการ์ตูนออกมาได้อย่างมีคุณภาพ มีการดูแลการผลิตตั้งแต่กระบวนการคัดเลือกเรื่องมาผลิต, กระบวนการแปล, กระบวนการเปลี่ยนภาษาในภาพ, กระบวนการพากย์ได้อย่างดี ให้ความสำคัญต่อเนื้อหาดูแลให้มีความเหมาะสมกับบริบทวัฒนธรรม อีกทั้งมีการคัดเลือกบุคลากรมาทำหน้าที่ต่างๆ ในการผลิตได้อย่างเหมาะสม ยกเว้นสำนักพิมพ์หมี่กึ่งนั้นแตกต่างจากสำนักพิมพ์อื่นๆ กล่าวคือเป็นสำนักพิมพ์ที่ไม่มีลิขสิทธิ์ในการพิมพ์ ดังนั้นความประณีตเอาใจใส่ในการผลิตจึงมีน้อยไปด้วยทำให้ไม่ได้รับการดูแลทางด้านเนื้อหาให้ถูกต้องเหมาะสมมากนักซึ่งจะสามารถสังเกตได้จากเนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนได้อย่างชัดเจน

ในแง่ของการให้ความสำคัญต่อเนื้อหาเรื่องราวความรักและความสัมพันธ์ระหว่างเพศนั้น สำนักพิมพ์บงกช คอมิกซ์, สำนักพิมพ์หมี่กึ่ง, สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจและบริษัท TIGA ไม่ได้ให้ความสำคัญในส่วนนี้เลย ตั้งแต่การคัดเลือกการ์ตูน, การแปล, การเปลี่ยนภาษาญี่ปุ่นในภาพ, ตลอดจนกระบวนการพากย์ ไม่มีกระบวนการใดในการผลิตที่กล่าวถึงการควบคุมดูแลหรือดัดแปลงเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้รับสารในสังคมไทย ซึ่งเมื่อการ์ตูนผลิตออกมาจัดจำหน่าย เนื้อหาต่างๆ ก็ถูกเผยแพร่สู่ผู้อ่านมากมายรวมทั้งรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่ปรากฏอยู่ในการ์ตูนด้วยซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์ที่ปรากฏในการ์ตูนทั้ง 6 เรื่องไว้ในบทถัดไป